

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חי צוני: תיל סר

בפני כב' השופטת יעל בלכר

התובע פלוני
עיי ביכ עמיד גדליה זלן

נגד

הנתבעות 1. חברת פרטנר תקשורת בע"מ
עיי ביכ עמיד ניר הראל
2. פלונית
עיי ביכ עוהיד אסף לטן וערן ראו

פסק דין

תביעה על סך של 800,000 ₪ לפיצוי בגין נזקים עזרמו לפי הנטען לתובע ולמשפחתו עקב כך שהנתבעת 2, עובדת הנתבעת 1, מסרה לאשת התובע מידע ביחס למסוי התובע, ללא הסכמתו. לפי הטענה, עקב המידע שנמסר לה, סברה אשת התובע, שלא בצדק, כי התובע נוגד בה. השניים פתחו בהליך אירועי, התא המשפחתי קרס והתובע ובני משפחתו סבלו עקב כך מפגיעה נפשית וכלכלית.

התביעה וטענות התובע

1. התובע מצוי על שירותי הטלפון הסלולארי של הנתבעת 1 (פרטנר). בזמנים הרלבנטיים לתביעה, הנתבעת 2 (הנתבעת) עבדה כנציגות שיווק ומכירות של פרטנר "מדלת לדלת". לצורך עבודתה, החזיקה הנתבעת במחשב נייד שקיבלה מפרטנר, שהכיל מידע ביחס ללקוחות החברה, לרבות מאדע על מסוי התובע. אשת התובע (גב' א') מהלה עסק בבית המגורים המשפחתי, והנתבעת נמנתה על לקוחותיה. בתחילת שנת 2008 האעה הנתבעת לגב' א' לצורך קבלת שירות ואז, בנסיבות שפרטיהן שסיות במחלוקת, הנתבעת מסרה לגב' א' מאדע אודות מצוי התובע.
2. לפי כתב התביעה, הנתבעת מסרה לגב' א' מאדע רב ככל שחפצה, ובכללו: פירוט שיחות יוצאות ונכנסות, שעת ביצוע השיחות, יעדים מועדפים, שהתובע עצמו לא ידע אודותיהם וכן, מספר טלפון נוסף שהיה בבעלות התובע השייך לעסק שהיה אז בבעלותו. הכל ללא הסכמתו של התובע ואף בניגוד להוראתו המפורשות שלא להעביר מאדע לאיש מלבדו (פניה שנעשתה לטענתו, כבר בסוף שנת 2007), תוך פגיעה בפרטיהו ובמיגוד לזוק.
3. לטענת התובע, במסגרת המאדע שמסרה הנתבעת לגב' א', נמסר גם מאדע שלצו התובע ניהל שיחות טלפון רבות עם גב' ס', עמה היה התובע בקשר עסקי, במטרה לפתוח בית עסק לעיסוי.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צנני: תיל סר

המאדע גרם לגבי אי לחשוב שהתובע בוגד בה עם הגב' סי, אף שמדובר היה בקשר עסקי לחלוטין.

4. לטענת התובע, מסירת הפרטים כאמור הביאה לקריסת התא המשפחתי ולפגיעה נפשית וכלכלית בתובע ובמשפחתו. גב' א' ביקשה להתגרש ממנו, ביתם פורק, ולאחר שנות נישואין רבות וילדים משותפים, התובע עזב את הבית ועבר להתגורר בבית הוריו. הילדים ניזוקו כתוצאה ישירה מהליך הגירושין. הוא עצמו נזקק לטיפולים נפשיים ו"עולמו חרב עליו בדמות גירושין והמשך תשלום הלוואות מתקופת הנישואין ותשלום חובות לרבות תשלום מזונות יחד עם מצב נפשי קשה ורעוע שהביאו לשבת מובטל מזה כחצי שנה". התובע הפך מאיש עסקים מצליח לנטל על משפחתו וחבריו, נעזר כספית בחברים ונפגעה ההזדמנות עסקית לפתוח בית עסק לעיסוי כאמור (נס' 43 לכתב התביעה. ראו גם סי' 7א ו-ב לתביעה, סי' 4-5, 20-21 לתצהיר התובע).

5. לטענת התובע, הנתבעות הפרו את זכותו לפרטיות, הפרו את החובות המוטלות עליהן לפי חוק הגנת הפרטיות, לרבות חובת הסודיות שמוטלת עליהן לפי הדף ולא הסכמאם, בכך שאפשרו שימוש במאדע פרטי שלא טעד לפרסום ללא הסכמתו. חבות פרטית טבעת גם מרשלמותה בהעסקת הנתבעת, שכבר הפרה בעבר פרטיות של לקוח אחר, בכך שלא דאגה להכשיר ולהטמאע כנדרש את איסור העברת המידע וחשיבות הגנת הפרטיות ובכך שסיפקה לנתבעת מחשב נייד שכולל פרטאם כאמור ולא הגבילה ולא פיקחה על השימוש בו.

6. הסעדים שהתבקשו בסך כולל של 800,000 ₪, הם כמפורט להלן, (כלשונם בתביעה, סי' 43-51):

- א. פיצוי בסך של 220,000 ₪ בגין כספי מזונות והוצאות ראשוניות לייצוג בעניין הגירושין;
- ב. פיצוי בסך של 400,000 ₪ בגין הפרת חוק הגנת הפרטיות ופגיעה בפרטיות עבור כל הנזקים שפורטו בכתב התביעה;
- ג. 50,000 ₪ פיצוי ללא הוכחת נזק, בגין הפרת חוק איסור לשון הרע;
- ד. 50,000 ₪ פיצוי בגין פגיעה בהזדמנות העסקית להקים עסק לעיסוי עם גב' ס' תוך הפרת חוק החוזים במסירת המידע בניגוד להתחייבות מפורשת ומשתמעת לא למסור מידע;
- ה. 50,000 ₪ פיצוי בעוולת הרשלנות, "בגין האסון והחורבן שהביאה עליו התרשלות הנתבעות";
- ו. 30,000 ₪ פיצוי בגין כאב וסבל, טרחה טרדה, התרגשות ועוגמת נפש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל ער

7. בסיכומאם, התמקד התובע בתביעה לפיצויים בעילה של פגיעה בפרטיות ובעולות הרשליות אך עמד על קבלת פיצוי לפי ראשי הנזק המיל, למעט התביעה לפיצוי בגין לשון הרע, שנוסחה. התובע ביקש גם, כי בית המשפט יעריך את הנזקים בק היתר, על דרך האומדנא סכח הקדשי בהזכות נזקו (סי 22 לסיכומים).

8. יש לציין, כי התובע הגיש לפרטנר תלונה על דליפת המידע. על יסוד תלונתו, נערס חקירה ובדיקה פנימית של מחלקת אבטחת מידע בפרטנר ובסופ של דבר, הנתבעת פטרה מעבודתה.

הליכים קודמים באותו עניין

9. קודם לתביעה שבסותרת, התובע הגיש תביעה אחרת באותו עניין (מספר ההליך המשפט - י.ג. תביעה זו תוקנה ולבסוף נמחקה מחמת אי-תשלום אגרה (התביעה הראשונה). הכל כמפורט להלן:

א. ביום 3/12/09, התובע הגיש כתב תביעה כנגד פרטנר בלבד, שבו תבע פיצוי בסך 400,000 ₪ (כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה). פרטנר הגישה כתב הגנה וכן הודעה לצד ג כנגד הנתבעת. הנתבעת טענה שהסמכות העניינית לדון בהודעה היא לבית הדין לעבודה.

ב. בדיון מיום 14/9/10 הסכימו הצדדים שהתובע יגיש כתב תביעה מתוקן שיכלול גם את הנתבעת ובית המשפט הורה לתובע להגיש כתב תביעה מתוקן בתוך 30 ימים.

ג. ביום 15/12/10 הגיש התובע בקשה לתיקון כתב תביעה לצירוף הנתבעת כאמור וכן לתיקון סכום התביעה לסך של 1,902,950 ₪. בהחלטה מיום 29/12/10 התיר בית המשפט את התיקון המבוקש.

ד. כתב תביעה מתוקן בצירוף בקשה לפטור מאגרה בתביעה הראשונה, הוגשו ביום 5/1/11 (כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה).

ה. בקשת התובע לפטור מאגרה נדחתה בהחלטת כב הרשמת מיום 3/3/11 (מסמך 22.1 לכתב התשובה) ולאכך, התובע ביקש לתקן את תביעתו פעם נוספת ולהעמידה על סך של 800,000 ₪ בלבד. כיוון ששיבת קדם משפט עתה בתיק הסתיימה לעת הזו, לא ניתן היה לחשב את האגרה לפי הסך המוצעת של 800,000 ₪, אלא לפי הסך של 1,902,950 ₪ (תקנה 10(נ) לתקנות האגרות).

ו. התובע לא שילם את האגרה (גם לאחר אורחה) וכתוצאה מכך, התביעה הראשונה נמחקה מחמת אי-תשלום האגרה, בהחלטת כב הרשמת ארד מיום 3/4/11.

ז. התביעה שבפניי, על סך של 800,000 ₪, הוגשה כחודש לאחר מכן, ביום 4/5/11, תוך תשלום מלא האגרה כדן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

פרוטוקול הדיון מיום 14/9/10 בתביעה הראשונה המ"ל, הוגש וסומן מ/3.

טענות הנתבעות

10. לטענת הנתבעת, היא העלתה על צג המחשב הנייד את מספר הטלפון של התובע במסגרת בדיקת אפשרויות לצירוף של גבי אי לפרטר, בן היתר, באמצעות חבילה משפחתית ואף שדרוג תוכנית המצוי של התובע כחלק מחבילה משפחתית כוללת ומיטובה. התובע שהה בבית, שמע את פרטי השיחה של הנתבעת עם גבי אי "ולא הביע העדר הסכמה" להתנהלות המתוארת. יש בכך מעום הסכמה מפורשת או מכללא ועל כן, לא ביצעה עולה של פגיעה בפרטיות (סי' 45-43, 48 לכתב ההגנה). בתוקף ההרשאה המוגבלת ממילא שהייתה לנתבעת, עלו רק פרטי שלשה מספרים מבילים ובהם מספר הטלפון, שבדיעבד ידוע כי הוא מספר הטלפון של גבי סי. הנתבעת לא מסרה לגבי אי את הפרטים הסספיים שלהם טען התובע. גבי אי זיהתה על צג המחשב את המספר של גבי סי שהיה ידוע לה, ערכה בדיקה וחקירה עצמאית והסיקה מסקנתיה, כשילנתבעות אין יד ורגל בדבר.

11. לטענת הנתבעות, יש לדחות את התביעה המבססת על טענה לפגיעה בפרטיות מחמת התיישנות. יש לדחותה גם לגופה, בהעדר פגיעה בפרטיות. לגרסת הנתבעת, המאדע שנמסר, נמסר בנוכחות התובע וברשותו כמפורט לעיל. יתר על כן, לכל היותר, נמסר לגבי אי מאדע שהיה ידוע לה (מספר הטלפון של גבי סי) וללא כל פרטים סספיים. יש לדחות את התביעה באין הפגיעה בפרטיות גם מהטעם שהתובע לא תבע פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק לפי חוק הגנת הפרטיות, אלא תבע פיצוי בנק נזקיו הממשיים. אלה לא הוכחו, כשלעצמם, ולא הוכח קשר סיבתי בינם לבין הפגיעה הנטענת בפרטיות. אשר לתביעה בעולת הרשלנות, יש לדחותה גם מחמת שלא הוכחו יסודות עולת הרשלנות. הנזקים לא הוכחו ונסתרו מן הראיות ולא הוכח קשר סיבתי בין הנזקים הנטענים לבין התנהלות הנתבעות. אין קשר סיבתי גם מחמת ריחוק הנזק ואם היה קשר סיבתי, הוא סתק בשל התנהלות התובע ואשתו. חלפה לפחות חצי שנה ממועד האירוע (מסירת הפרטים) ועד למועד שבו פתחו בני הזוג בהליך אירועי, שהיה פיקטבי ולא הסתיים בגירושין. עוד טרם האירוע, יחסי בני הזוג היו רחוקים מלהיות אידיאליים. גבי אי לא ידעה דבר על עסקו של התובע ולא ידעה על עסק העיסוי שפתח עם גבי סי. גבי אי חשדה שהתובע בוגד בה עוד טרם קבלת הפרטים מהנתבעת, ולאחר שקיבלה אותם, איבדה אמון בתובע באופן קיצוני ודחתה את הסבריו. בהמשך, לפי עדי התובע, הוא דחה את בקשתה של גבי אי לחזור לחיים משותפים.

12. הנתבעות מצביעות על חוסר-המהימנות של התובע ועדיו וכן, על חוסר-תום-הלב של התובע. התובע טען לגירושין ולהרס התא המשפחתי, אך לא מצא למכון לגולת לבית המשפט

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צנני: תל ער

ולסתבעות, כי הוא ואשתו, הגבי א', לא התגרשו. למעשה, התא המשפחתי של בני הזוג התרחב, נולדו להם שני ילדים מספם, והתובע חי עם משפחתו. ילד אחד מילד עוד בעת ניהול התביעה הראשונה, בטרם נמחקה, אך התובע לא טרח לעדכן את בית המשפט במצבו המשפחתי בתביעה זנא, שהוגשה לאחר שנמחקה התביעה הראשונה. ילד נוסף מילד לבני הזוג במהלך ניהול הליכים אלה. התובע לא מצא מקום לעדכן את בית המשפט גם בשינוי מבורך זה מיוזמתו. יתר על כן, התובע וגב' א' הגישו תצהירי עדות ראשית, שאינם משקפים את העובדה שנכון לעריכתם, חבקו ילד נוסף וציפו לעוד ילד. בנוסף, התובע פתח שני עסקים (לו ולאשתו) והוא איננו מובטל כפי שטען בכתב התביעה. גם זאת לא מצא התובע לכונן לציין בתצהיר העדות הראשית שלו, בו טען, כי הפסיק לעבוד בשל הדיכאון אליו נקלע כתוצאה מהרס התא המשפחתי, הפך לנטלונעור כלכלית בחבריו.

הראיות

13. **התובעהגיש תצהיר עדות ראשית מיום 18/3/12 ותצהיר משלים מיום 22/7/12**, שהוגש בהיתר בית המשפט, לאחר שהוגשו ראיות הנתבעות. בתצהיר המשלים ביקש הנתבע להגיב לטענות הנתבעות וראיותיהן (לרבות תצהיר של חוקרת פרטית שנשכרה ע"י הנתבעת), לפיהן, במהלך ניהול ההליכים, התובע ואשתו התגרשו יחדיו וחיים יחדיו, מילדו להם שני ילדים והתובע פתח עסקים לו ולאשתו (אין חולק כי שניהם נפתחו בטרם הגשת ראיות התובע).

הוגשו עוד מטעם התובע:

תצהיר עדות ראשית של גב' א', אשת התובע;

תצהיר של כב' הרב ב', שהיה מעורב בשלבים שונים בתהליכים שעברו על התובע ואשתו; **תצהירו של מר י' ב'**, חברו של התובע;

ותצהירה של גב' ס', עמה ביקש התובע לפתוח עסק של עיסויים.

תצהיר אמו של התובע מיום 22/7/12, שהוגש בהיתר בית המשפט, יחד עם תצהירו המשלים של התובע על מנת להתייחס לראיות הנתבעות.

14. **פרטנר הגישה תצהיר עדות ראשית של מנהלת קשרי לקוחות**, הגבי לירון בוגץ' (עמ' 94 ש' 30 ואילך). לתצהירה צורף גם סיכום חקירה מיום 14/2/08 שנערך ע"י מר זלמן ברש, מנהל אבטחת מידע באגף בטחון ומניעת התאה בפרטנר. לפי האמור בד"ח, החקירה נערכה בעקבות תלונה של התובע על דליפת מידע (נספח ד' לתצהיר). להלן: דו"ח החקירה).

15. **הנתבעת הגישה תצהיר עדות ראשית ומחקרה על תצהירה.**

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צנני: תיל ער

16. הנתבעת הגישה גם **תצהיר חוקרת פרטית** על מנת לסתור את טענות התובע ביחס לעזקים להם הוא טוען. בין היתר, הקליטה החוקרת הפרטית שיחה שיערכה עם גבי אי ועם אמו של התובע בציורף קלטת DVD ותמלול השיחות. החוקרת לא התייצבה לחינ ועל כן הזריתי על הזאת תצהירה מהתיק. יחד עם זאת, דחיתי את בקשת התובע להוציא מהתיק גם את הקלטת ואת תמלולי השיחות, שכן אפשרתי לתובע להגיש את התצהירים המשלימים בין היתר, למכח אותן שיחות מקלטות ומתמללות. התובע אף הגיש תצהיר של אמו על מנת שתתייחס לשיחה המתועדת עמה. יתר על כן, תוכן השיחות לא הזכיש עיי אמו של התובע או על ידי אשת התובע, שביקשו להסביר את המתועד שם נראו החלטה בתום הדיון מיום 18/4/13.

17. התקיימו עני דינמי הוכחות. בדין הראשון נחקרו גבי סי, כבי הרב ב, אמו של התובע והתובע עצמו. בדין השני, נחקרו אשת התובע, גבי אי, חברו, מר ב וכן, עדי הנתבעות. הצדדים סיכמו בכתב.

הסוגיות ש במחלוקת

18. אין מחלוקת, כי המטוי הוא על שם התובע בלבד וכי גבי אי לא הייתה מנויה של פרטנר באותה עת ולא הייתה מורשית לפעול מטעמו של התובע ביחס למצוי. עוד אין מחלוקת, כי הנתבעת העלתה את מס פר הטלפון של התובע על צג המחשב הנייד, בשעה שהיא גבי אי כלקוחה של גבי אי בעסק שניהלה בדירת המגורים וכי בתוך כך, טוען לענייה של גבי אי מידע ביחס למטוי התובע.

19. השאלה הראשונה היא האם הוכחה "פגיעה בפרטיות" כהגדרתה בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (**חוק הגנת הפרטיות**), שהינה עולה מכוח סי 4 לאותו חוק. יש לברר מהו היקף המידע שנחשף בפני גבי אי. עוד יש לברר, האם המידע נמסר בנוכחותו של התובע ובהסכמתו ולצורך בחינת האפשרות לעשות תכנית מנוי משפחתית, שדרוג לתוכנית התובע או כדי לצרף את גבי אי כמנויה לפרטנר וכיוצא ב צרכי-עבודה או "סתם כך", לפי בקשתה של גבי אי, לסיפק סקרנותה של גבי אי ועל מצת לרצותה.

20. ככל שקיימת פגיעה בפרטיות, יש לדון בטענת הנתבעות שהתביעה באין הפגיעה בפרטיות התיישה מכוח סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות, לפי "תקופת ההתיישנות של תביעה אזרחית לפי חוק זה היא שתיים". זאת, נוכח העובדה שמסירת המידע נעשתה בתחילת שנת 2008 ותביעה זו הוגשה ביום 4/5/2011.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיל 57

21. ככל שלא התייענה התביעה בגין פגיעה בפרטיות, יש לזון גם באחריותה של פרטנר, המעבידה של הנתבעת, מס' ס' 213(2) לפקודת הנזיקין, לפי המעביד אחראי באחריות שישלחת למעשה העובד "אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו" ו"ראים מעשה כאילו נעשה תוך כדי עבודתו של עובד, אם עשהו כעובד וכשהוא מבצע את התפקידים הרגילים של עבודתו והכרוכים בה אף על פי שמעשהו של העובד היה ביצוע לא נאות של מעשה שהרשה המעביד; אולם לא יראו כן מעשה שעשה העובד למטרות של עצמו ולא לענין המעביד".

22. התובע תבע את הנתבעות בגין הפגיעה בפרטיות גם בעוולה של רשלנות. לפיכך, ככל שהעילה בגין פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות התיישבה, יש לבחון מה דתה של התביעה בעולת הרשלנות באותו ענין. כאן מתעוררת השאלה, האם ניתן לעקוף את תקופת ההתייענות הקצרה שבחוק הגנת הפרטיות ולהתגבר על המכשול שמציב חוק זה בפני התובע במקרה שלפניו, באמצעות תביעה בעולת הרשלנות במקום בעוולה הספציפית של פגיעה בפרטיות.

23. לטענת התובע, לפרטנר גם אחריות ישירה בנויקין בעולת הרשלנות. זאת, בשל עצם העסקתה של הנתבעת, שהייתה מערבת כבר במקרה קודם של הפרת הפרטיות של הלקוחות; ובכך שמסרה לתבעת מחשב נייד שכלל מידע פרטי של הלקוחות אותו הוציאה מחוץ לכותלי משרדה של הנתבעת או נקודות השירות, ללא הכערה מתאימה לשמירה על הפרטיות וללא פיקוח ובקרה נאותים על השימוש שעשתה על ידה במחשב.

כנגד התביעה בעילה זו לא העלתה פרטנר טענת התיישנות. אין מחלוקת שחל עליה זין ההתייענות הכללית ותקופת ההתייענות באינה היא 7 שנים מיום שסלחה עילת התביעה. יש לבחון אם הוכחו יסודות עולת הרשלנות - חובת זהירות מושגית וקונקרטית, התרשלנות בהפרת החובה, קשר סיבתי לנזק שנתבע והנזק כשלעצמו, המהווה חלק בלתי נפרד מעילת התביעה בעולת הרשלנות.

דיון והכרעה

24. לאחר ששמעתי את הראיות ועיינתי בכל החומר שהוגש על ידי הצדדים לתיק בית המשפט, אני סבורה, כי התביעה בגין פגיעה בפרטיות התייענה ועל כן, אני דוחה את התביעה כנגד הנתבעת כמו גם את התביעה כנגד פרטנר באחריות שישלחת למעשי הנתבעת, מחמת התיישנות.

התביעה כנגד פרטנר בעולת רשלנות (אחריות ישירה) מתקבלת בחלקה בגין ראש הנזק של עוגמת נפש בלבד. הנזקים האחרים שנתבע, לא הוכחו ואף הופרכו, ולא הוכח קיומו של קשר סיבתי בינם לבין ההתרשלנות. הכל כמפורט להלן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל סר

I- גרסאות הצדדים

25. על מנת להניח את היסודות הדרושים להמשך הדיון, אביא להלן את עיקרי הדברים שהסקירה איננה מלאה ופרטים נוספים יבאו, לפי הצורך, גם בהמשך הדיון.

26. לשמירה על פרטיות הצדדים, בחלק מן הציטוטים המובאים מחומר הראיות, השמטתי את שמות המעורבים, לעיתים תוך שציינתי, תחת זאת, את כינויים בהליך זה.

גרסת התובע

27. גרסת התובע בתצהירו, בתחילת שנת 2008 הגיעה הנתבעת לבית המשפחה, שם ניהלה אשתו עסק, שאינו קשור לעבודתה של הנתבעת בפרטנר. "ככל הנראה, במהלך [קבלת השירות], פתחה הנציגה [הנתבעת] את המחשב הנייד שסופק לה על ידי החברה [פרטנר], נכנסה למאגר הנתונים של פרטנר והעבירה מידע אודותיי לגב' א'. יצוין, כי גב' א' קיבלה כל מידע אשר חפצה בו ובכללו: פירוט שיחות יוצאות, פירוט שיחות נכנסות, שעות ביצוע השיחות, יעדים מועדפים ... וכן גם מספר טלפון נוסף שהיה בבעלותי השייך לעסק שהיה בבעלותי ... (ס' 12). בעקבות חשיפת המידע גב' א' התפרצה עליי בנוכחות [הילדים] וכן לקוחות וטענה שאני בוגד בה... אחרי שניסיתי להרגיע ולאחר ששוב ושוב גב' א' אמרה שהיא רוצה להתגרש וללכת לרבנות על הבוקר - אמרתי לה בסדר ובאמת למחרת הלכנו לרבנות ופתחנו תיק גירושים... (ס' 14). רק לאחר שפתחנו תיק ברבנות התחילה גב' א' וסיפרה לי על הנציגה (מבלי לתת לי את שמה או פרטים מזהים) ועל המחשב הנייד וכל המידע הפרטים שנתנה לה עליי והכל תוך כדי מריבות וצעקות (ס' 15)."

גרסת גב' א', אשת התובע

28. לפי תצהירה של גב' א', הנתבעת הגיעה אליה לעסק עניהלה בביתה ואז התברר לה, כי הנתבעת עובדת בפרטנר. כך התגלו העמיתים:

8" ... העובדה שהנתבעת עובדת באורנג' מאוד סקרנה אותי והביאה אותי לשאול את הנתבעת אם יש אפשרות במידה ואני נותנת לה מספר טלפון הנתבעת תיתן לי את כל הפרטים על המנוי. הנתבעת [במהלך קבלת השירות מגב' א'] אמרה לי 'מה הבעיה' והוציאה מהתיק של המחשב לפטופ, ביקשה את מספר הטלפון שרציתי לדעת אודותיו ושלפה בשניה את כל הפרטים מהמחשב אודות מס' הטלפון שנתתי לה. לאור האינפורמציה אמרתי לנתבעת, בואי נסיים ואח"כ ברגוע אני אעתיק את כל הנתונים מהמחשב. וכך סיימנו את הטיפול וירדנו יחד לרכב של הנתבעת (רכב קטן), הנתבעת פתחה שוב את הפטופ והתחילה להקריא לי את כל מספרי הטלפון והיעדים המועדפים ואף העירה תשומת ליבי שלא מזמן התובע שינה את המספרים המועדפים ואני התחלתי לרשום את כל מספרי הטלפון המועדפים וכן את המספרים אליהם חייג הכי הרבה...

9. וכך יצאתי מהרכב של הנתבעת עם כל המידע שקיבלתי ממנה והתחלתי להתקשר ולברר בנוגע לכל מספר ומספר. באחד המספרים ענתה לי בחורה רוסייה שלא יכולתי להוציא ממנה אינפורמציה, אז ביקשתי מסוכן [...] שעבד איתי [...]

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרסנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חי צוני: תיל סר

להתקשר למספר ולהוציא לי אינפורמציה מהבחורה הרוסיה. הסוכן אכן יצר קשר ואמר לי שמדובר בבחורה רוסיה בשם [...] שלא מדברת עברית ברור. לאור האינפורמציה הנ"ל החלטתי להתעקש ולברר מי זאת הבחורה הרוסיה וכך מאחר ואחד ממספרי הטלפון שהבחורה רוסיה ענתה שייך לחברת הוט אז התקשרתי להוט ורכס הצלחתי לקבל את הכתובת של מספר הטלפון של הבחורה רוסיה. הגעתי למקום ברח' ... והתחלתי לברר עם השכנים במי מדובר - לצורך כך עברתי דלת דלת... החלטתי לפנות לאדם בחנות במכבסה סמוכה, שם אישר שגב' ס' גרה שם וכי הוא מכיר גם את החבר שלה [תוך תיאור מידות גוף וצבע שיער, שהולם את תיאורו של התובע אשר הושמט על ידי - י.ב].

10. בעקבות המידע שקיבלתי מהטבעת ומבעל המכבסה התחלתי להתקשר הרבה מאוד פעמים לגב' ס' ולקלל אותה ולבקש ממנה להפסיק להיפגש עם התובע ושהיא הורסת לנו את הבית. כמו כן, התפרצתי על התובע ליד לקוחות וליד [הילדים] ואמרתי לו שהוא בוגד ושילך לזונה שלו וש אני רוצה להתגרש מחר בבוקר. התובע בהתחלה היה שקט ואמר לי שאם זה מה שאני רוצה מחר הולכים לרבנות. וכך למחרת הלכנו לרבנות ופתחנו תיק גירושים ובעקבותיו גם חתמנו על הסכם גירושים והתחילו הליכים משפטיים לא מעימים עם עורכי דין וביקשתי מהתובע שיעזוב את הבית וכך החל קרע עמוק ביני לבין התובע.

29. כך העידה גבי אי ביני:

ש. למה ביקשת לברר פרטים על [התובע].
 ת. לא ביקשתי ספציפית על [התובע]. שאלתי אם כל מספר נייד שאני נותנת יש אפשרות להוציא אינפורמציה עליו.
 ש. היה זה אירוע שחשבת שהתובע בגד בך. נכון?
 ת. נכון.
 ש. אז פנית אליו. מדוייק
 ת. בצרחות. כן. לא פנית אליו.
 ש. בנוכחות של [הנתבעת]. יצאת מהחדר והתחלת לצרוח.
 ת. לא זוכרת אם זה היה בנוכחות שלה, או אחר כך. זוכרת שצרחתי. לא. זה לא היה לידה. לא חושבת שזה היה לידה. אחרי שהיננו בחדר ומסרה לי את כל הנתונים, אני ירדתי לרכב למטה, [והתובע] היה בסלון. המשיכה לתת את כל הנתונים, ואז עליתי למעלה. זה לא היה בנוכחותה. היא נסעה...
 (עמ' 73, שורות 14-25)

תצהיר גבי ס'

30. לפי תצהירה של גבי ס', על רקע הסרות של כשה עם התובע במפגשים חברתיים והיכרות שלה ושל החבר שלה ולקראת סוף לימודיה במכללה לרפואה משלימה, החליטו לפתוח עסק לעיסוי בדירה שהתובע ישטר לצורך העניין, כשהתובע ישקיע את הכספים הדרושים (מיטת האיפוליס, שממס, פרסום), סי תבצע את הטיפולים והשניים יתחלקו בהכנסות שווה בשווה. העסק התחיל לעבוד בתחילת 2008 אלא שאז החלה לקבל טלפונים לעסק ולמיד מגב' אי, שיחות לא-נעימות, שכלל קללות ואיומים מצד גבי אי מתוך מחשבה שהתובע בוגד בה יחד עמה. בעקבות כך, לאחר כשלושה שבועות בלבד מאז שהחל העסק לפעול, היא הודיעה לתובע שיאתה מעוניינת להמשיך והעסק נסגר.

אמו של התובע

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

3.1 בשלב מאוחר יותר, יחד עם התצהיר המשלים של התובע, הוגש גם תצהיר אמו של התובע מיום 22/7/12, שבו ציינה, כי התובע מתגורר בדירתה מזה כ- 4 שנים, בגן סכסוך עם גב' א'. עוד ציינה, כי איננה זוכרת ששוחחה עם החוקרת הפרטית וכי מאז ומעולם היא מספרת שהכל בסדר ביחסים שבין בנה לבין אשתו, שכן אין זה מענינו של אף אחד. לפיכך, אין ליחס כל משקל לדברים ברוח זו שהיא אמרה לחוקרת הפרטית ביחס ליחסים שבין התובע ואשתו.

ורסת הנתבעת

3.2 לפי תצהיר הנתבעת, במועד כלשהו בראשית שנת 2008 הגיעה לביתם של בני הזוג בו הוקצה חדרון הצמוד לסלון לעסקה של גב' א'.

"באותה השעה שהה התובע בבית וישב בסלון הבית. בסיום [מתן השיחות] נפתחה הדלת בין החדרון לסלון והתפתחה שיחה בינה לבין גב' א' בין השאר על אפשרות הצטרפותה לרשת אורנג' ושדרוג תוכניות המנוי של בני המשפחה. התובע נכח בסלון ולמיטב זיכרונה של הנתבעת, אף השתתף בשיחה מעת לעת. במסגרת בחינת תוכניות מנוי שונות והתאמתן לגב' א' נבדקה גם האפשרות ליצירת חבילה משפחתית ויעדי שיחות מוזלים לבני הבית ואף האפשרות לשדרוג תוכנית המנוי של התובע כחלק מחבילה משפחתית כוללת ומטיבה. משכך הועלה מספר המנוי של התובע למחשב הנייד לצורך בחינת התכנית הקיימת ואפשרות לשדרוג. במסגרת ההרשאה אשר היתה קיימת לנתבעת כאשר שיווק של פרטנר, המידע היחיד אשר הופיע עם העלאתו של מספר המנוי על מסך המחשב היו שלושה-ארבעה מספרי טלפון אליהם מתקשר המנוי בתדירות הגבוהה ביותר (מספרים מובילים), ללא כל פרט נוסף. הנתבעת משערת, כי במועד העלאת המספרים על מסך המחשב זיהתה גב' א' את אחד המספרים המובילים, קמה ממושבה, עברה לסלון והחלה להטיח בתובע האשמות לפיהן הוא בוגד בה. לאור הסיטואציה המביכה עזבה הנתבעת את הבית. ברכבה, מתוך סקרנות, נכנסה למספר הראשון שהופיע על המסך והסתבר, כי מדובר במספר Pre Paid, מספר שאינו משויך למנוי ספציפי ולפיכך, לא ניתן לדעת מי האוחז במספר זה".

3.3 בחינן הוסיפה והשיבה הנתבעת:

"ת. לא באתי וסתם העליתי את המספר כי בא לי. ניסיתי למכור לה מכשיר. היה לה ביגטוק ואמרה שאף פעם לא היו לה עם שיחות יוצאות, תמיד עלה את המכשול שלא יכולה להישאר עם אותו מכשיר שלה, זה היה לפני הניוד. שבמהלך השיחה שלנו, ... ואחר כך הציגה שיש להם מנוי בפרטנר, אז העליתי את המספר"
(עמ' 89, שורות 4-1).

"ש... שם את טוענת שבחלק מהסלון גב' א' הפעילה [עסק].

ת. כן, חדרון קטן. מופרד על ידי קיר גבס...

ש. האם באותו יום שחשפת את הנתונים של [התובע] נכחו קליינטים אחרים...

ת. לא חשפתי נתונים. לא היו קליינטים באותו האירוע.

ש. לא העברת לגב' א' נתונים כל שהם.

ת. לא.

לא הצגת בפניה נתונים כל שהם.

ת. לא.

ש. סתם היה בא לך להסתכל למספר מוביל.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חי צוני: תיל סר

ת. ניסיתי למכור לה מספר מוביל. באותו רגע שהיא ציינה שיש להם כבר מכשיר אמרתי באי נוסף מכשיר ונעשה תוכנית. יש מספיק תכניות משפחה, זה כלי מכירתי לדעת לאן הבן אדם מתקשר לא כדי להוציא מידע ... ברגע שאתה מעלה את המספר במערכת, מופיעים המספרים שאליו מחייג הרבה באחוזים וזה מה שעשיתי. לא נתתי פרטים לאף אחד. כשראה ראתה משהו שכבר מוכר לה והתחרפנה והתחילה לצעוק על בעלה.

ש. גב' א' כאן פה מאחוריך... היא אומרת גרסה אחרת לגמרי.

ת. משקרת.

ש. היא מספרת שתוך כדי הטיפול הראית לה.

ת. לא הראיתי לה. סיימנו הדלת נפתחה. הילדים נכנסים, יוצאים. הבעל יושב בסלון. בין היתר הועלתה האופציה למכור לה מכשיר.

ש. לא ירדתם למטה לרכב שלך.

ת. לא. אף אחד לא ישב לי באוטו." (שם, עמ' 90)

ד"ר החקירה, שערך משה לא בטחת מידע של פרטנר

34. מהד"ר עולה, כי במסגרת הליך הבדיקה הנתבעת מסרה גרסה לפיה התובע ביקש לראות נתונים של מספר מוביל בעת שהנתבעת שהתה במקום עסקו, אותו היא טענה לפקוד מאדי פעם. הנתבעת העלתה את המידע והתובע השתיק אותו על פתק. במהלך החקירה הפימית הנ"ל, בסכחות הנתבעת, יצר החוקר קשר טלפוני עם גב' א' לאימות חלק מהפרטים שמסרה הנתבעת. גב' א' חזרה על גרסתה של הנתבעת בד"ר צוק, כי בתחילת השיחה הנתבעת היתה לחוצה מאוד ובמהלכה, ניתקה את השיחה עם גב' א' מספר פעמים בכוחה. בתום חקירתה של הנתבעת, התקשר החוקר לתובע (המתלונן) ולמד ממנו, כי הוא אינו מכיר את הנתבעת [בד"ר נזכר שמה הפרטי במשרש - י.ג.], כי מעולם לא ביקש מנציג פרטנר לראות פרטים בקשר למטי במקום עסקו וטען, כי הנתבעת ואשתו מתאמים גרסאות, תוך שידע למסור את הגרסה המלאה שיהיו מבלו שהחוקר סיפר לו עליה קודם לכן.

מנהל אבטחת המידע המלץ לסיים את עבודתה של הנתבעת בפרטנר מכיוון שמצא, כי "יש נאמנותי במטי המטי של התובע רק ע"י הנתבעת ואין תיעוד לגישה של אחרים לצורך מתן שירותו וכך גם במספר המטי Pre Paid שאין לו כל קשר לעבודתה של הנתבעת כנציגת שירות "מדלת לדלת" ומכיוון שסירבה להיבדק בפולגורף.

35. הנתבעת פרטה מעבודתה. לפי טענת הנתבעת, הנתבעת פרטה בשל כך שמיסתה לדלות פרטים ביחס למספר המוביל שהתברר בדיעבד, מתוך החקירה שביצעה גב' א', כי הוא המספר של הגב' ס'; ולא בגין חשיפת פרטים ביחס למנוי של התובע בפני גב' א', שעמדת ביסוד התביעה. לטענת הנתבעת, לאחר שהסתיים המפגש עם גב' א', מתוך סקרנות, העלתה את מספרה של גב' ס' שהופיע כמספר מוביל אצל התובע, אולם לא נתן היה לברר פרטים כלשהם (לרבות שם המספר), שכן מדובר היה במצוי Pre Paid, שאין לגביו מידע במערכת. מד"ר החקירה עולה כי אכן נמצאה "ניגודי" לא-מורשית במספר ה- Pre Paid (גרסת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיל 57

הנתבעת בסי 49 לכתב ההגנה, סי 22,26 לתצהירה ובח"י בעמ' 85. ראו גם ח"י של נציגות פרטנר בעמ' 102 ש"י 32-18 שמא שרת את הדברים).

תצהירו של מר יי בי, חברו של התובע

36. הלה הצהיר ששמע בדיבורית של רכב התובע שיחה טלפונית בק הנתבעת לבין התובע סמוך לאחר האירוע ולהגשת התלונה לפרטנר, שיחה שבה ביקשה הסתבעת מהתובע לשית את גרסתו ולומר, כי הוא ביקש ממנה להציג את הנתונים במחשב.

37. תצהירו של כבי הרב בי לא תרם משמעותית לדיון ועל כן ומפאת רוחב היריעה, לא פירטתי מעבר ל"ל.

ניתוח ומסקנות

38. מתוך עיון בראיות עולה, כי גרסת התובע ואשתו באשר להשתלשלות האירועים מביקור הנתבעת אצל גבי אי ועד למועד שזו הטיחה בתובע את ההאשמות הקשות וביקשה להתגרש ממנו והוא נאלץ לעזוב את הבית, ומהלך הדברים עד לפתיחה בהליך הגירושין ואף לאחריו, חסרה, לא ברורה ולא קוהרנטית ועל כן, לא הוכחה.

39. יחד עם זאת, אציין כבר עתה כי מסירת מאדע (מצומצם מזה שטוען לו התובע) ופגיעה בפרטיות התובע, הוכחו כנדרש, כפי שיבואר להלן. כמו כן, הוכח כי המידע שנמסר לגבי אי גור את הטחנתו בפני התובע ולעצמות בק בני הזוג באשר לפשעו של המספר המוביל לך לפשרו של העסק הסודי שפתח התובע והסתיר מפני אשתו. יתר על כן, שוכנעתי כי המאדע שנגלה לגבי אי השתבץ בלוח זמנים ובנסיבות של מהלך שהעב על חיי הנישואין והמשפחה של התובע ואשתו, וחזק את תחושתה של גבי אי שהתובע אינו נאמן לה. אולם, לא הוכחו טענות התובע באשר למשקל מסירת המידע בתוך כלל האירועים ונסיבות חיי הנישואין של בני הזוג לא הוכחה טענתו של התובע, כי מסירת המאדע היא שרמה, כלעונן, להרס חיי ולפירוק התא המשפחתי. ממא לא לא הוכחו הנזקים הנטעמים, שאף נסתרו מן הראיות.

40. בתצהיר התובע מצוין, כי במועד מסוים גבי אי הטיחה בו האשמות שהוא בוגד בה בנוכחות לקוחות והילדים וביקשה להתגרש. למחרת בבוקר הלכו לפתוח תיק אירועין, התובע עזב את ביתו ועבר להתגורר בבית הוריו. בהמשך, לאחר שכבר פתחו תיק גירושין, התברר לתובע מגבי אי, בקווים כלליים, כיצד מדע לה המידע (מעובדת פרטנר עם מחשב שבאה כלקוחה לעסק של גבי אי). מדברים אלה מצטייר לכאורה קשר זמנים מידי וברור בין מסירת המידע על ידי הנתבעת, הטחת האשמות בתובע והבקשה להתגרש. חרף זאת, אין תיאור מפורט, כמצופה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל ער

וכנדרש, של לחות זמנים (למשל: מתי נפתח תיק הגירושין), של נסיבות האירועים (מיהם הלקוחות בפניהם הטיחה גבי אי את ההאשמות בתובע ועד. דלות הפרטים אינה עמדת ביחס ישר לכובד המשקל של האירועים לפי גרסת התובע ומעיה בסיבות העיין ונוכח כלל הראיות, על אמינותה.

41. מתצהירה של גבי אי עולה, לכאורה, כי מאיד לאחר קבלת המאדע מהנתבעת, עם צאתה מרכבה של הנתבעת, פתחה גבי אי בפעולת חקירה עצמאית כמפורט בתצהירה, נעזרה בחבר סוכן מכירות דובר רוסי, איתרה את פרטי מעט של בעל מספר הטלפון באמצעות הוט, נסעה למקום העסק, ערכה בירור עם איש המכבסה ורק לאחר מכן **ביצעבות המידע שקיבלתי מהנתבעת ומבעל המכבסה**, התפרצה על התובע. סוכן גודש הפעולות לא סביר, על פני הדברים, שהכל נעשה באותו יום ובכל מקרה, ברי שחלף פרק זמן של שעות ארוכות בין קבלת המאדע מהנתבעת לבין סיום החקירה העצמאית של גבי אי והטחת ההאשמות בתובע מצד שני, בחיני צינית גבי אי, כי מייד בתום מתן השירות לנתבעת, ירדה עמה לרכבה כדי לקחת את הפרטים בניחותא ולאחר מכן, עלתה חזרה לביתה והחלה לצרוח על התובע (שלפי עדותה, היה בבית בעת מתן השירות לנתבעת).

42. על כך יש להוסיף את גרסתו של התובע בעדותו בפני בית המשפט בק.מ מאוס 31/3/10 במסגרת ההליך הראשון (נ/פ), שם העיד, כי **"חזרתי בשעה שבע בערב הביתה ולקחתי את [הילדים] לסלון .. רואים טלביזיה ואני שומע את אשתי עובדת בתוך החדר בבית והיא עובדת. שהיא עובדת אני שומע אותה מדברת בטונים שיש לה כעס בפנים ולא התייחסתי לזה. פתאום אשתי יוצאת אלי בצעקות, בצרחות 'אתה בוגד בי' וליד [הילדים] התחילה לנגל את הפה שלה ואני הייתי המום"** (עמ' 1 ש"י 20 - עמ' 2 ש"י 2). מכאן עולה, לכאורה, כי הכעס סלד ותפץ בעד גבי אי עובדת בחדרה, ואז התפרצה גבי אי על התובע מאידית, כשהיא יוצאת בצעקות. אלא שבהמשך עדותו שם ציין התובע, **"באתי הביתה, כנראה שהמקרה היה לה זה היה כמה זמן לפני, היא הלכה ובדקה דברים והבינה משהו אחר ואז שהיא הבינה מה שהבינה היא פנתה אלי בצורה כזו. היא באה ואמרה שיש לי בחורה, דירה, עוד עסק, שאני בוגד בה"** (עמ' 2 ש"י 20-18). מכאן עולה, כי חלף פרק זמן ניכר בין המועד שבו הנתבעת מסרה את המידע לגבי אי לבין המועד שבו הטיחה בתובע את ההאשמות.

43. הנתבעת, כנזכר לעיל, מכחישה את הטענה שגבי אי ירדה איתה לרכבה וסוענת, כי הייתה עדה לאירוע המביך שבו הטיחה בתובע, כי הוא בוגד בה כתגובה מיידית למספר הטלפון שנגלה לעיניה על צג המחשב וכנראה, היה ידוע לה מראש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיק חיצוני: תיל 57

44. חוסר הקוהרנטיות ואי-הבהירות איננה רק באשר למועד ולסיבות שבהן הטיחה גב' א' בתובע שהוא בוגד בה (האם מאיד לאחר קבלת המידע מהנתבעת או לאחר זמן מה, לאחר שרכה חקירה ובדיקה, האם בוסחות התובעת או לקוחות אחרים?). כך, לטענת התובע ואשתו, הם פתחו תיק גירושין מייד בבוקר שלמחרת היום בו הטיחה גב' א' בתובע את הטענה שהוא בוגד בה (נסי' 14 לתצהיר התובע וכן עדותו בפרוטוקול מ/3 במיוחד עמ' 3 שיי' 29-31 וסי' 10 לתצהיר הנתבעת) והתובע אף נאלץ לצאת מן הבית נסי' 20-21 לתצהירו וכן בפרוטוקול הדיון מ/3 בעמ' 4 שיי' 2. אלא שלפי עדויות התובע ואשתו בחיג, תיק הגירושין נפתח ביולי 2008, כמה חודשים לאחר האירוע שחל בתחילת שנת 2008 ולא מייד לאחר המועד שבו הטיחה גב' א' את הדברים בפני התובע, ובודאי שלא למחרת בבוקר, כטען בתצהירים (עמ' 69 שיי' 22-13 וכן חיג לתובע בעמ' 34 שיי' 6-2). עוד העידה גב' א' כי התובע עזב את הבית במוצאי' 13/7/08, דהיינו: כחצי שנה לאחר האירוע, ולא למחרת האירוע (עמ' 69 שיי' 22-9).

45. עוד אזכיר בהקשר זה, כי התובע ואשתו מסכימים, שהיא הסיקה מסקנה מוטעית ביחס לטיב היחסים בין התובע לבין גב' ס' והעסק שימהלו, שלא היו ידועים לה. דהיינו: מדובר במסקנה מוטעית של גב' א', על רקע הבדיקות שעשתה עם קבלת המידע (ראו למשל בעמ' 74 שיי' 13-1 לחיג של גב' א'). יתר על כן, לפי עדויות התובע ואשתו, משהתעשתה, כחודשים לאחר העימות בין בני הזוג, ביקשה גב' א' להשיב דברים לקדמותם, אך התובע סירב לכך וזחה את הניסיון לשוב לחיי השגורה המשפחתיים (בפרוטוקול מ/3 עמ' 4 שיי' 4-2, שיי' 16-14, עדות התובע בעמ' 49 שיי' 9-5 ובמיוחד שיי' 8; עדות גב' א' בעמ' 74 שיי' 29-17).

46. טכח כל האמור, אני קובעת כי הגרסה הערכא לאית של התובע, תוך השמטת הפרטים ולוחות הזמנים (שלא התבררה לאשורה גם לאחר שמעתי הראיות), נועדה בין היתר, כדי לחזק ולבסס את טענת התובע בדבר קשר סיבתי מאידי וישיר כביכול בין מסירת הפרטים לגב' א' על ידי הנתבעת, לבין הגירושין ופירוק התא המשפחתי (שלמרבה השמחה, אין חולק כי לא אירעו בסופו של יום). קשר כזה - לא הוכח.

47. לא רק זאת. התובע הסתיר מבית המשפט ומהצד שכנגד באופן שיטתי כל מידע שעלול היה לפגוע בטענתו לגירושין ולפירוק התא המשפחתי כתוצאה מיידית וישירה של מסירת המידע. התובע הסתיר שחזר לחיים תקינים עם בני משפחתו, והדבר התגלה רק בחקירה ודרישה מצד הנתבעות ובעת שמעתי העדויות בבית המשפט.

48. בכל כתבי בי הדין בהליך הקודם ובהליך זה, לרבות תצהירי העדות הראשית של התובע ושל אשתו שנחתמו במרץ 2012, חזר התובע וטען כי הוא ואשתו התגרשו, הוא עזב את ביתו ואת ילדיו, חייו סהרסו והוא מובטל וחי אצל הוריו. אולם, התברר מן הראיות כי במועד עריכת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

התצהירים חבקו בני הזוג ילד מסף וציפו לעוד ילד, כי לתובע ולאשתו עסקים מצליחים וכי הם לא התגרשו כלל.

49. משבאו הדברים בפני התובע בתצהירי התבעות, הגיש התובע תצהיר משלים מיום 22/7/12, בו חזר ועמד על כך שאינו חי עם אשתו אלא מתגורר בבית הוריו. לענין העסקים שפתח ציין, כי הגיע להסדר עם אשתו שיפתח לה עסק תחת השם מותנות. לענין הילד הנוסף בחרתי שלא להביא את הדברים במסגרת פסק הדין (ראו סי' ג לתצהיר המשלים) ובהעד לילד לו ציפו בני הזוג, העיב התובע, כי ידע על ההריון רק לאחר חתימת התצהיר (אציין בהקשר זה, כי דבר ההריון נפקד גם מתצהירה של גב' א').

50. לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכך שדברי התובע הנ"ל באו רק בתגובה לתצהירי התבעות. אין זה עניין של מה בכך או פרטים שוליים, כפי שטען התובע בעת שחקר בחקירה נגדית. מדובר בדברים הסוגים ליסודותיה של התביעה, והפגיעה באמנות גרסת התובע לנוכח הסתרתם מלכתחילה, קשה. מעבר לכך, גם בתצהיר המשלים בחר התובע שלא לציין כי לא התגרש מאשתו. עובדה זו התבררה לאשורה רק במסגרת החקירה הנגדית וגם אז, תוך קושי עצום לזלצה מן התובע, כפי שמעיד הפרוטוקול (ראו עמ' 34 החל משי' 6 ובמיוחד שי' 17-18). גם הסבריו של התובע לכך שהעלים מידע ביחס לילדים שולחו בתצהיר העדות הראשית לא היו משכנעים (י"לא שידעתי במה מדובר", י"לא שיקרתי. אולי בטעות שרשמנו התכוון העו"ד משהו שהבנתי אחרת"). כנראה שכתבנו את התצהיר, היתה שאלה שמכוונת לזמן מסויים ולא הבנו שצריך לכתוב את [הילד הזה], "את האמת לא חשבתי שאני צריך לשתף כל דבר שקורה לי, כל אחד, במיוחד את אלה שתבעתי". ועוד ראו בעמ' 37-34). וכך גם ביחס לעסקים שלא נזכרו (יכול להיות) [שבעת עריכת התצהיר כבר פתח את העסק]. לא ראיתי בזה דבר חשובי עמ' 39 שי' 29 ובהמשך לגבי העסק של גב' א' בעמ' 40 ובמיוחד שי' 5-2: "אין לי משהו שאני חושב שאני צריך לשנות, אם אני בא להסתיר משהו, אם שמרתי לעצמי עסק שפתחתי, זה לא רלבנטי, אם החיים מתחילים להשתפר, זה לא רלבנטי לספר. כלומר מה שהיה מאחורה כאילו כלום לא היה [?]"

51. אשר לטענה, שהתובע עזב את הבית ועבר להתגורר אצל הוריו (לגרסתו בחיי שב לחיות עם אשתו והילדים רק מספר חודשים טרם עזתו והם חיים כעת יחדיו אצל הוריו), אזכיר כאן את עזתו של מר ב', חברו של התובע זה העיד בחיי, כי עד כשה קודם לעדותו, היה מגיע לבקר את התובע מעת לעת בבית המשפחה (ולא בבית אמו, שהעד לא ידע כלל היכן הוא, עמ' 62 שי' 7). זאת, בביקורים אקראיים ללא תיאום ובתדירות של אחת לשבועיים (עמ' 64 שי' 21 ואילך).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל ער

52. יתר על כן, בבקשה דחופה שהגיש התובע לדחיית מועד הדיון מחמת נסיעה לחייל לרגל אירוע משפחתי, לא ציין התובע שהוא נוסע לחייל עם אשתו, מאדע רלבנטי עד מאוד בשים לב לכך, שהיתה עדה בתיק (בקשה 18 מיום 3/4/13. בסופו של דבר, נוכח דחיית הבקשה, התובע התייצב לדיון, אך גבי אי נשמעה בדיון הנוסף). כאמור, בחיני העיד התובע שכעת מזה כחצי שנה חזרו להתגורר יחדיו (עמ' 36 ש"י 6, עמ' 37 ש"י 5) ואף העיד כי נסעו יחדיו לחייל עם מי מילדיהם (עמ' 54 ש"י 10-3). בעוד שבחיני ציינו התובע ואשתו כי נסעו יחדיו לחייל, אמו של התובע (שהעידה לפני שנשמעה עדותו של התובע ומבלי שהיה באולם לעת עדותה), החזיקה בגרסה של הפרדה בין בני הזוג, כאילו נסעו בנפרד, כל אחד לענייניו וללא קשר. לטענתה, קודם נסעה גבי אי עם אמה ולאחר מכן, נסע התובע עם חברים (עמ' 32 ש"י 22-19). גם עניין זה משתבץ בתמנה הכללית של הסתרת מאדע שעלול לסתור את הטענה להרס חי המשפחה כתוצאה ממסירת המידע.

53. המסקנה הברורה והחד משמעית היא כי גרסתו של התובע באשר לחורבן שגרמה מסירת המידע לחייו, איננה אמינה ולא הוכחה ובעיקרה, אף נסתרה.

II - הפגיעה בפרטיות

54. לפי ס' 1 לחוק הגנת הפרטיות "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". בס' 2 לחוק קיימת רשימה ארוכה של מקרים שמוגדרים כפגיעה בפרטיות. בין היתר, רלבנטיים לענייננו ס'יק (5), (7)-(8).

55. הנתבעות אינן חולקות על כך שמסירת מידע ביחס למסוי התובע לאשתו, מהווה באופן עקרוני פגיעה בפרטיות, אם נעשתה שלא בהסכמתו או שלא לצורכי עבודתה של הנתבעת. אין מחלוקת, כי המסוי הוא על שם התובע בלבד וכי גבי אי לא הייתה מנויה של פרטנר (לפחות באותה עת). הנתבעות אינן חולקות על כך שהנתבעת לא הייתה רשאית למסור לגבי אי מאדע על המסוי ללא הסכמתו של התובע. הנתבעת עצמה הסכימה ואישרה זאת בחיני לשאלת ביכ פרטנר (עמ' 94 ש"י 6-1). אלא שלטענת הנתבעת, המאדע שנמסר, נמסר בסכחות וברשות התובע כמפורט לעיל. עוד נטען כי, לכל היותר, נמסר לגבי אי מידע שהיה ידוע לה (מסי הטלפון של גבי סן, וללא כל פרטים מסויים).

מהו המידע שנמסר?

56. לטענת התובע, הנתבעת מסרה/פירטה שיחות יוצאות, פירוט שיחות מנסות, שעות ביצוע השיחות, יעדים מועדפים (שהתובע מצוין כי הוא עצמו לא ידע עליהם) וכן גם מספר טלפון מסף שהיה בבעלותי השייך לעסק שהיה בבעלותי. אלא שעולה מהראיות, כי המידע שנמסר היה מצומצם יותר, כגורסת הנתבעת. גבי אי קיבלה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

מהנתבעת מספר מספרי טלפון שחוזרים כל הזמן, דהיינו "מספרים מובילים", לרבות מס' הטלפון של גבי ס', ופרטים אלה בלבד.

57. המסקנה שנמסרה רק מספרי טלפון מובילים ללא כל פרט נוסף אחר, עולה מתצהירה של גבי א' ומעדותה (ניתחלה להקריא לי את כל מספרי הטלפון והיעדים המועדפים, ס' 8 לתצהיר; "מספרי טלפון שחוזרים על עצמם, מספרי טלפון בלבד, ללא פרטים כלשהם, כגון: שם וכתובת", עמ' 80 ש"י 26 - עמ' 81, ש"פ 5. יתר על כן, כפי שעולה מסעיף 9 לתצהירה של גבי א', הפרטים של גבי ס' - שמה ומקום מגוריה (שם התנהל עסק העיסוק - התברר לה בחקירה עצמאית שעשתה. גבי א' הצליחה לקבל פרטי כתובת של העסק (מקום מגוריה של גבי ס') מהוטו וערכה חקירה במקום, הכל כמפורט שם.

58. גרסת הנתבעת מתחזקת גם מעדותה של נציגת פרטנר, שאישרה כי מספר הטלפון המדובר (של גבי ס') הוא מספר Pre Paid, שאינו משוייך לאדם כלשהו ולא ניתן לדלות באיזו פרטים ממאגרי פרטנר (עמ' 103 ש"י 11-1 וראו גם דמיח החקירה).

59. אני קובעת, נוכח האמור, כפי גרסתה של הנתבעת, כי הנתבעת העלתה את מספר המנוי של התובע על צג המחשב ובתוך כך הופיעו פרטי המספרים המובילים שנחשפו לעיניה של גבי א', לרבות המספר של הגב' ס'. הופיע המספר בלבד, ללא פרטים נוספים, כגון: שמה של גב' ס' או כתובתה.

60. אני דוחה את טענת הנתבעת, כאילו המידע שנמסר לגבי א' איתו בגדר מאדע פרטי של התובע או שבחשיפתו לא היה משום גילוי מידע כלשהו, מחמת שהפרטים כבר היו ידועים לה. גם לפי גרסת הנתבעת, עם העלאת מספר המצוי של התובע, נחשף בפני גבי א' מספרי הטלפון המובילים ובכלל זה, מספר הטלפון של גבי ס'. גם אם מדובר במספר טלפון שהיה ידוע לגבי א' ומכר לה, ומטעם זה איהתה אותו מבין המספרים המובילים שהופיעו על המסך (כגרסת הנתבעת), עדיין יש בחשיפתו לעיניה באותן נסיבות משום חשיפת מידע פרטי. המאדע הוא שהתובע נוהג להתקשר למספר זה, ופעמים רבות. זהו מאדע החוסה, כשלעצמו, תחת הגנת הפרטיות. כך, גם אם היה במאדע רק כדי לאשר חשש או ידע קודם של גבי א' וגם אם המספר של גבי ס' כשלעצמו היה ידוע ומכר לה; וכך גם אם נקבל את גרסת הנתבעת שהעלאת מספר המצוי של התובע (שגררה הופעת המאדע על המסך) נעשתה לצורך בחינת תכנית מצוי משפחתית או לצורך צירופה של גבי א' כמסיה וכיוצא ב. מדובר במאדע פרטי של התובע, הוא בעל המצוי, שאין לחשוף אותו בפני אחרים, לרבות בפני גבי א', ללא הסכמתו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל ער

61. על כן ואף שהמאדע ענחשף הוא מאדע מצומצם יותר בהשוואה לנטען ע"י התובע בסכת התביעה ובתצהירו, השאלה שיש לברר היא: האם המידע ענחשף לעימה של גבי א', נחשף בהסכמתו המפורשת או המשתמעת של התובע, בכך שהתיר להעלות את מספר המצוי שלו לצורך בחינת אפשרויות הצטרפות לתוכנית משפחתית וכלצ"ב.

האם ניתנה הסכמתו של התובע למסירת המידע?

62. אני סבורה, כי הנתבעת הפרה את פרטיותו של התובע במסירת המידע לגבי א' ללא הסכמת התובע.

63. אין מחלוקת שגבי א' אינה בעלת המצוי ואינה מורשית לפעל מטעם התובע בכל הקשור למנוי. לרסת הנתבעת, חשיפת המאדע נעשתה כשהתובע "נכח בסלון והקשיב לשיחה ולמיטב זכרוני אף השתתף בה מעת לעת" (סי' 12 לתצהיר הנתבעת, עמ' 92 ש"י 6-4). לטענתה בכתב ההגנה, מסירת המידע נעשתה בנסיבות כאמור שבהן התובע "לא הביע העדר הסכמה" (סי' 45 לכתב ההגנה) ויש לקבוע כי המידע נמסר בהסכמה מפורשת או מכללא. העובדה שהתובע נכח בבית קיבלה את אישורה של גבי א' בחי. להדגיש, גבי א' אמנם אישרה כי התובע נכח בבית, אך לא אישרה שישמע את השיחה או שהיה מעורב בה.

64. אני סבורה, כי הוכחו נסיבות מהן למדה הנתבעת על קיומה של הסכמה מצד התובע למסירת המידע כפי שהובהר הבהר היטב בעדותה של הנתבעת בחי, הנתבעת לא שוחחה עם התובע במישיר, לא ביקשה את רשותו ולא ראתה צורך לקבל את רשותו. הנתבעת הטעמה בעדותה, כי "...מבחינתי שניהם אחד, לא בדקתי מי בעל הקו" (עמ' 92, ש"י 3-8, 7). ברי, אפוא, כפעל יוצא של הדברים, כי הנתבעת גם לא קיבלה את רשותו המפורשת של התובע למסירת המאדע ואף לא הסיקה דבר קיומה של הרשות מכללא בזמן אמת או טעתה לזעוב שהתקבלה הסכמה כזו בזמן אמת. הנתבעת, כך עולה מעדותה, כלל לא נתנה דעתה לפרטיות המאדע של התובע ולצורך בקבלת היתר ממנו לחשיפת המאדע. אף שהנתבעת הזדהה בחי לביכ פרטנר, כי ידוע לה שאינה רשאית למסור מאדע ביחס למצוי, לדי מן שאינו בעל המצוי ואינו מופע כמשתמש מורשה (עמ' 94 ש"י 6-1), היא מציינת באותה נשמה וברוח הדברים דלעיל, "מבחינתי הכרתי אותה" [את גבי א' - י.ב.], כהצדקה למסירת המידע (ש"י 4). דהיתו: הנתבעת מסרה את המאדע לגבי א' הגם שהייתה מודעת לאיסור למסור מידע למן שאינו בעל המצוי או מורשה מטעמו, מעום שהכירה את גבי א' ומעום שמבחינתה התובע ואשתו אחד הם לצורך העיין, מבלי שבדקה את הבעלות על הקו ולכלל הפקות, לא נתנה דעתה לכך בנסיבות אותו עניין.

משכך, אני דוחה את הטעמה שנטעה בחצי פה בכתב ההגנה כאילו ניתנה הסכמתו של התובע למסירת המידע במפורש או מכללא. ממלא גם לא נמצא ביטוי לטעה זו בתצהיר הנתבעת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

(אף שמדובר בטענה עובדתית, שלפיה הסיקה הנתבעת דבר קיומה של הסכמה מהעדר ההתנגדות או מהשתתפות בשלחה וכיוצא בזה יש לתמוך אותה בתצהיר), והיא נוסחה בסיכומי הנתבעת.

65. די בכל האמור עד סה, כדי לקבוע שהנתבעת מסרה את המידע ללא הסכמתו של התובע ולפיכך, פגעה בפרטיותו.

66. אוסיף, כי דמיח החקירה מחזק את המסקנה שהמידע נמסר שלא בהסכמתו של התובע וללא ידיעתו. זאת, מכח מיסיון הנתבעת, כמתואר בדמיח, לתאם גרסה עם גב א' לצורך החקירה, מיסיון שמתואר גם בתצהירה של גב א' א' גב א' מאשרת את דבר תיאום הגרסאות כמופיע בדמיח החקירה. לדבריה, באותה עת, נוכח הקרע ביחסים בינה לבין התובע וכיוון שהנתבעת עזרה לה כביכול היא נענתה לבקשתה של הנתבעת לשיתף עמה פעולה על מנת למסע את פיטוריה (סי' 13 לתצהיר). תצהירה של גב א' בעניין זה, לא נסתר בחיי (עמ' 70 ש' 29-27).

67. גרסת הנתבעת ביחס לאמור בדמיח החקירה, לא הייתה משכנעת. בתצהירה שוללת הנתבעת את הגרסה שבאה כביכול מפה בפני חוקר פרטנר: "מסתמן כי נציג פרטנר ככל הנראה כשל בהבנת פרטי האירוע כפי שסיפרתי אותם בפניו (ויכול שהדבר קרה גם באשמתו בשל הלחץ הרב שבו הייתי נתונה בעת החקירה)", שכן אין כל קשר בין האירוע לבין העובדה שנהגה לפקוד את עסקו של התובע מידי פעם (כלקוחה) (סי' 25 לתצהיר). בחקירתה נדרשה הנתבעת להתאחס לכך וציינה, כי החוקר "כשל בהבנה". כשהתבקשה להבהיר את הכשלומקורו ומה אירע בעסק של התובע עם הפתק שנזכר שם, השיבה תחילה: "אני לא יודעת מאיפה הפתק הגיע, לא זוכרת מיליון אחוז, אף אחד לא העתיק ממני שום פתק" (עמ' 86, ש' 27). בהמשך שיתנה טעמה וצייתה: "אני זוכרת שהיה פתק במקרה, לא זוכרת מאיפה הפתק הגיע" (שם ש' 29) ותוך הדגשה שדבר לא אירע בעסקו של התובע שאין לו כל קשר לאירועים וכי "הפתק היה בבית, לגב' א' ביד עם המספר, כנראה היה לה מלפני" (עמ' 87 ש' 6).

68. גרסתה זו של הנתבעת, על גלגליה והתפתחותה, איננה משכנעת ואני מעדיפה על פניה את גרסתה של גב א', שלא נסתרה בעניין זה, שמאשרת כי הנתבעת תיאמה עימה סיפור אחר כמובא מפיה של הנתבעת בדמיח החקירה, מתוך תקווה שבכך תמצע את פיטוריה. יתר על כן, אם אמנם המידע נמסר בהסכמתו של התובע, מדוע לא צינה הנתבעת בפשטות בפני חוקר פרטנר ובאופן מידי ואינטואיטיבי, כי המידע נמסר בהסכמתו של התובע, שנכח בסלון, שמע ולא התנגד או שטענה לחשוב כי נתן את הסכמתו בנסיבות אלה וכיוצא בזה הלחץ בו הנתבעת הייתה נתונה בעת חקירת פרטנר מתוך חשש למקום עבודתה, אינו יכול להסביר את ההימנעות ממתן הסבר זה (שידוקא עולה בקנה אחד עם האינטרס של התובעת בחקירה), ככל שאלה היו פני הדברים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

69. סכח הקביעה שהמאדע נמסר שלא בהסכמתו של התובע, מתייחד הצורך לזון בהקשר זה בשאלה אם מסירת המאדע בוצעה לצורך ביצוע תפקידה של הנתבעת, בבדיקת אפשרות לערוך תוכנית מסי משפחתית וכיוצא ב.

70. אני קובעת, אפוא, כי המידע נמסר שלא בהסכמתו של התובע והתוצאה היא, שהנתבעת ביצעה עולה של פגיעה פרטיות.

התיישנות התביעה בעילה של פגיעה בפרטיות

71. לטענת הנתבעות, העילה לפי חוק הגנת הפרטיות, התיישנה. כאמור, סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות קובע, כי "תקופת ההתיישנות של תביעה אזרחית לפי חוק זה היא שנתיים". הנתבעת טענה עוד, כי גם התביעה כנגדה בעוללת הרשלמת בנויקין, שנעשה אף היא במסירת המאדע ללא היתר התובע, תוך פגיעה בפרטיותו, התיישנה. המעשה או המחלל המהווים החר שלות כנטען עיי התובע בעולה זו, כמו גם הנזק, זהים לטען במסגרת התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות. אין לאפשר עקיפתן של הוראות חוק הגנת הפרטיות המהוות זין ספציפי, באמצעות עוללת הרשלמות, שהיא עוללת מסגרת כללת.

72. התובע בחר שלא לציין באלו מכתבי בי הדין מטעמו, את המועד שבו מסרה הנתבעת את המאדע לובי א', הוא המועד שבו בוצעה העולה של פגיעה בפרטיות (להלן: **האירוע ו- מועד האירוע**, בהתאמה). בכתב התביעה ובתצהיר העדות הראשית, התובע מסתפק בתיאור כללי, שלפו האירוע חל בתחילת שנת 2008. לצורך שלב זה בדיון, המועד הספציפי בתחילת שנת 2008, אינו בעל חשיבות. תביעה זו הוגשה ביום 4/5/11, בחסוף למעלה מ- 3 שנים ומכאן שהתיישנה לפי סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות, כבר בעת שהוגשה, כל עוד לא הוצרכה תקופת ההתיישנות.

73. לטענת התובע, רק ביום 18/2/10 מדע ס' שמה של הנתבעת, מתוך כתב ההגנה שהוגשה פרטנר לכתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה (טרם תיקונה). עד אז, שמרה פרטנר על עממות ולא מסרה את פרטיה של הנתבעת. הכל כדי למנוע חשיפת רשלמתה כמעביד בעל אחריות שילוחית. לטענת התובע, אין ליתן יד להתנהלות חסרת-תום-לב זו והנתבעת מושתקות מלטעון להתיישנות. בסוף, יש לפרש בצמצום את הוראות חוק ההתיישנות על מנת שלא להעמיד מחסום דיני בפני ברור התביעה לגופה וגם מטעם זה, מניין הימים לצורך תקופת ההתיישנות נספר ממועד שנודעה לתובע זהות הנתבעת. המועד הרלבנטי למניין הוא המועד שבו התגבש אינטרס התובע להגיש תביעתו וזה התגבש רק במועד הידועה כאמור (התובע מפנה לעניין זה לפסק הדין של כב' השי' ארבל בעמ"נ ע"א 5964/03 **עזבון המנוח ארידור ז"ל נ'**

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

עריית פתח תקוה. התובע טען עד, כי פרטנר התחמקה ממסירת פרטיה של הנתבעת ועל כן, היא מטעה מלטעון להתיישנות. בסוף, לטענת התובע, חל בסיבת העיין סעיף 8 לחוק ההתיישנות (התיישנות שלא מדעת). יוצא, כי לשיטת התובע תקופת ההתיישנות מסתיימת ביום 18/2/12, והתביעה שבסותרת לא התיישנה.

74. אני דוחה את טענת התובע, לפיה יש למסות את תקופת ההתיישנות ממעד עזודע לו שמה המלא של הנתבעת מתוך עיון בכתב ההגה של פרטנר; ואת הטעה, כי תקופת ההתיישנות התארכה מכוח סעיף 8 לחוק ההתיישנות.

75. סעיף 6 לחוק ההתיישנות קובע כי תקופת ההתיישנות **"מתחילה ביום שבו נולדה עלית התובענה"**. במקרה דנן, העילה היא פגיעה בפרטיותו של התובע נוסח חשיפת פרטי מידע על מסי התובע בפני גבי א', שלא בהסכמתו של התובע. **"כיוון שמדובר בפגיעה שלא תמאד יהיה בצידה נזק, תקופת ההתיישנות מתחילה ביום הפגיעה"** [הכחונה לפגיעה בפרטיות, כהגדרתה בסעיף 2 לחוק זה]. ואולם, אף שבחוק הגנת הפרטיות מקבע דין התיישנות מיוחד, לפי תקופת ההתיישנות קצרה יותר מזו הקבעה בחוק ההתיישנות, יתר ההסדרים הסרמטיביים הקבועים בחוק ההתיישנות, לרבות הארכת תקופת התיישנות, כגון התיישנות שלא מדעת (סי 8 והסדרים אחרים, חלים גם בתביעה בעולה של פגיעה בפרטיות) (א. הלם **דיני הגנת הפרטיות** (2003) פרק 17 עמ' 303-305 והאסמכתאות הנזכרות שם).

76. סעיף 8 לחוק ההתיישנות קובע, כי אם **"נעלמו מן התובע העובדות המהות את עלית התובענה, מסיבת שלא היו תלויות בו שאף בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תחילת תקופת ההתיישנות ביחס שבו נודע לתובע עובדות אלה"**. **"כיוון שכלל הגילוי המאוחר הקבוע בסעיף 8 הוא חריג לכלל ההתיישנות, הנטל להוכיח כי התקיים כלל הגילוי המאוחר מוטל על הטוען לו. עליו להראות כי קיימות עובדות שלא היו ידועות לו, כי עובדות אלו הן עובדות מהותיות לעילת התביעה, כי עובדות אלו נעלמו מעיני מסיבת שאינן תלויות בו, וכי הוא לא יכול היה למנוע אותן סיבות "בזהירות סבירה" [...]. נוסח הסעיף עושה שימוש באמת מידה של זהירות סבירה, ומכאן שהמבחן ליישום הסעיף, כלומר להשיגותו של מרוץ ההתיישנות, הוא אובייקטיבי. עמד על כך השופט סי גיבראן בע"מ 2387/06 **פלונית טבע תעשיות פרמצטביות**, יאן חלק, כי מלשונן הברורה של הסעיף כמו גם מתכליתו עולה, כי אין די בכך שיוכיח התובע כי לא ידע בפועל על העובדה, אלא עליו להוכיח כי אף בזהירות סבירה לא יכול היה לגלותה, קרי, מדובר באמת מאדה אובייקטיבית של האדם הסביר. ומהו היקף הגילוי שצריך להיות בידי התובע כדי להתחיל את מרוץ ההתיישנות? בכל הקשור ליסוד הקשר הסיבתי, הרף הנדרש הוא קיומו של "קצה חוסי בידי התובע, כפי שקבע השופט השי גולדברג בע"מ 4114/96 **המאירי נ' הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ** [...] (רע"מ 5087/10 מ"י נ' דוננפלד, מיום 7/11/12, סי 13).**

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צנני: תיל ער

77. גרסתו של התובע, כאילו לא ידע את זהותה של הנתבעת אלא לאחר שנחשפה בכתב ההגנה של פרטנר שהוגש בתביעה הראשונה, אינה מעכנעת ולא הזכחה. עולה מחומר הראיות, כי זהותה של הנתבעת הייתה ידועה לתובע בסמוך לאחר מועד האירוע ולכל הפחות, הייתה צריכה להיות ידועה לו וכי ניתן היה לברר את זהותה במאמץ סביר, שלא נעשה. ייתכן שהתובע לא ידע את פרטיה המלאים והמדויקים של הנתבעת, אך ידע פרטים מספיקים על מנת להמשיך ולברר ולקבל את הפרטים הדרושים. מכל מקום, לא עלה בידי התובע להוכיח, כי נקט בצעדים סבירים לברור הפרטים מפרטנר או בכל דרך אחרת, וכשל מכאן, שאף לו קיבלתי את גרסת התובע כי לא ידע את זהותה של הנתבעת עד להגשת כתב ההגנה בהליך הראשון, לא הזכח התנאים להארכת תקופת ההתיישות לפי סעיף 8 לחוק ההתיישות.

78. לענין המועד שבו טדע לתובע זהותה של הנתבעת (כענין שבשבדה) - במכתב באת כוחו של התובע לפרטנר מיום 30/3/08 צוין, כי התובע "הוא זה אשר אף הודיע לכם ונתן לכם את המידע באיזו נציגת שירות מדובר. לאחרונה נודע לו כי נציגת השירות פוטר... (סי' ק). מכאן עולה לכאורה, לפי פשוטם של דברים, כי התובע ידע את זהותה של הנתבעת. התובע עומת בחקירתו עם האמור במכתב המ"ל והשיב:

"זה נכון אבל לא הודעתי את השם שלה הודעתי להם שזו מישהי ממוצא זר, לא יהודייה וזו קליינטית שהגיעה לאשתי ופתחה מחשב לפטופ, מישהי ממוצא מוסלמי או נוצרי הגיעה לאשתי לעשות טיפול קוסמטי והתמאתה על כך שקיבלה מחשב לפטופ ומסרה לאשתי את הפרטים. התקשרתי לאורנג' ושאלתי איך מישהו הגיע לתחנה ומשך דף פלט שאינו אני ואמרו שלא היה ולא נברא דבר כזה ולא יצא מפה שום אינפורמציה והופתעתי ואמרתי שלא יכול להיות ויצא ויכוח ותוך כדי עצבים נפלט לה לגב' א' שהיתה כאן מישהי עם מכשיר לפטופ ונתנה לי את כל המספרים. לא ביקשתי מגב' א' את שם הנציגה. יכול להיות שביקשתי אבל היא לא נתנה לי. לא זוכר."
(עמ' 50, ש"י 11-18. ההדגשות שלי - י.ב.)

79. אלא שאשת התובע העידה, כי התובע דווקא ביקש לדעת את זהות הנתבעת, והיא אף מסרה לו את שמה. כך העידה בחיני:

ש. [התובע - י.ב.] שאל אותך ממי קיבלת את הפרטים.
ת. בוודאי.

ש. ומה ענית לו.

ת. בהתחלה לא רציתי להגיד, ואח"כ אמרתי לו, לקוחה שלי. הוא שאל שם ואמרתי לו.

(עמ' 78, ש"י 3-6. ההדגשות שלי - י.ב.)

80. בחקירה חוזרת, בניסיון לתקן את נזקי עדותה, נשא לה גבי אי עיי ביכ התובע "אם נתת את השם של העובדת של הקליינטית... מה השם שאמרתי [לתובע] והשיבה, כי מסרה לתובע את הכינוי המקובל של הנתבעת [הכינוי המשמש על ידי - י.ב.] ולא את שמה המלא והנסך כפי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

שהוא מופיע בתעודת זהות (שם, עמ' 82, ש' 17-18). גם גרסתה זו של גבי אינה מתיישבת עם גרסתו של התובע, שהעיד כי ייתכן שביקש ממנה לקבל את שמה, אך לא קיבל פרט כלשהו. התובע לא העיד שקיבל מאשתו רק את הכינוי של הנתבעת (להבדיל משמה הנכון והמלא) וכי זה לא הספיק לו כדי לזהות אותה, אלא העיד, כאמור, שלא קיבל פרט כלשהו.

81. הסה כי כן, בחקירתו לא זכר התובע אם ביקש או לא ביקש מגבי אי את פרטאה של הנתבעת, אך טען, כי גם אם ביקש, לא קיבל ממנה פרטים. גרסתו נסתרת מגרסתה של גבי אי, שהעידה כי מסרה לתובע שמדובר בעובדת פרטנר וצימיה בפניו את הכתוב המקובל של הנתבעת (שהושמט על ידי, כאמור). בנסיבות אלה, ההסבר ענתן התובע בחיינו, לכתוב במכתב באת כוחו שיערך סמוך לאירוע ושלא במסגרת הליכים משפטיים, שם צוין, כי התובע הצביע בפני פרטנר על פרטאה של העובדת (ניתן לכם את המידע באיזו ציגת שירות מדוברי כלעון המכתב), ואף ידע על פיטוריה - אינו משכנע. יתר על כן, התובע לא העיד את באת כוחו דאז על מנת שתחזק את גרסתו שלא ידע את זהותה של הנתבעת. אזכיר בהקשר זה, כי התובע העיד שידע כי מדובר בעובדת שאיננה יהודיה כי אם מוסלמית או נוצרית. יתר על כן, בתצהירי העדות הראשית מטעמו נמנע התובע מלהתייחס לעניין זהות הנתבעת ופרטאה, בפירוט הנדרש והמצופה מכח טענת ההתיישנות שהועלתה בכתבי הטענות. התובע הסתפק, כאמור, בהצהרה כללית, שלפיה שמה של הנתבעת מדע לו רק מכתב ההגנה של פרטנר בהליך הראשון.

82. נוכח כל האמור, גרסת התובע, לפיה לא ידע את זהותה של הנתבעת, אינה אמינה ואינה משכנעת, והיא נדחית בה.

83. יתר על כן, אני סבורה, כי הפרטים שהיו ידועים לתובע לפי ראיותיו שלו - שם הכתובי של הנתבעת והשתייכותה הדתית בצירוף עם העובדה שהיא עובדת פרטנר עם מחשב נישא של פרטנר אותו קיבלה במסגרת עבודתה - היתם, לכל הפחות, בבחינת "קצה חוטי" שאיפשר גילוי פרטאה של הסתבשת במאמץ סביר, שלא נעשה, באמצעות פנייה לפרטנר או לבית המשפט, ככל שבקשתו לפרטנר לא תיענה. תצהירו של התובע איתו מפרט כל ניסיון להשיג את פרטי העובדת (נשמטה מתצהירו גם פניית התובע לגבי אי בניסיון לקבל פרטנר, שבאה רק בחקירתו, כמפורט לעיל). כאמור, בתצהירו ציין התובע כעובדה את גרסתו (שאיננה נאמנה עליו), כי לא ידע מאי העובדת עד לחשיפת שמה בכתב ההגנה. הא ותו לא. ללא שפורט כל ניסיון להשיג את פרטאה. יתר על כן, עדותו של התובע בחיינו מאשרת, כי אכן לא פעל להשגת פרטאה של הנתבעת מפרטנר או בדרך כלשהי אחרת (חייני עמ' 49, עורות 24-26, 31-32. שם, עמ' 50, עורות 12-15). מכל מקום, לא הוכח שפעל לקבלת הפרטים מפרטנר ונדחה או שפעל בכל דרך אחרת להשגתם, כגון פניה לבית המשפט לקבלת צו מתאים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל ער

84. באשר לטענת התובע, כי המועד הרלבנטי למימין ההתיישנות הוא המועד שבו התגבש אינטרס התובע להגיש תביעתו, שהוא לשיטתו המועד שבו ידע התובע את שמה של הנתבעת - התובע מסתמך בעמיק זה על פסק הדין של כבי השי ארבל בע"מ 5964/03 **עזבון המנוח ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקוה**. אינני סבורה, כי פסק הדין הרלבנטי לעינינו, משהוא עוסק בסוגיה מיוחדת של התיישנות בדיני הפקעה, שאיננה מתעוררת כאן. כאמור, כפי שצינתי לעיל, המועד הרלבנטי למימין ההתיישנות בעולה של פגיעה בפרטיות הוא מועד הפגיעה בפרטיות. מכל מקום, באותו עמיק התקיים דיון נוסף שתוצאתו היא, כי עמדתה של כבי השי ארבל הינה דעת מיעוט וההלכה איתה על פה (ראו דמ"א 1595/06 **עזבון המנוח ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקוה** מיום 21/3/13).

85. עולה מן המקובץ, כי התובע לא הוכיח שהתקיימו התנאים להארכת תקופת ההתיישנות לפי סעיף 8 לחוק ההתיישנות ולפיכך, התביעה בגין פגיעה בפרטיות כהגדרתה בחוק הגנת הפרטיות, התיישנה מחמת שהוגשה למעלה מ-3 שנים ממועד האירוע, הוא מועד הפגיעה בפרטיות.

86. התובע טען עוד, כי פרטנר התחמקה ממסירת פרטיה של הנתבעת ועל כן, היא מנועה מלטעון להתיישנות. אני דוחה טענה זו כבר מהטעם שהטענה שפרטנר התחמקה ממסירת פרטי הנתבעת, לא הוכחה כשלעצמה, היא אינה נתמכת בראיות ואף נסתרת מהן. מעיקר בחליפת המכתבים בין התובע לבין פרטנר שהתנהלה סמוך לאחר האירוע, בראשית שנת 2008, אין כל דרישה מצד התובע לקבל את פרטי הנתבעת (כאמור, ההפך הוא הנכון, התובע מודיע שהוא שגילה לפרטנר במי מדובר). גם אין כל ראיה אחרת לכך שהתובע פנה לפרטנר בבקשה לקבל את פרטי הנתבעת ונעה בשלילה. כל עיש הוא הטענה הכללית והסתמית של התובע בתצהירו, כי מדע לו על זהותה של הנתבעת רק עם הגשת כתב ההגשה של פרטנר בתביעה הראשונה. טכח האמור, התייתר הצורך לדון בפן המשפטי של טענת המניעת.

87. להשלמת התמונה אציין, כי התובע לא טען, שיתקופת ההתיישנות התארכה לפי סעיף 15 לחוק ההתיישנות בשל ההליכים שהתקיימו בתביעה הראשונה ובאופן שמנע את התיישנות התביעה. טראה שגם אילו הועלתה הטענה, לא היה בכך כדי להועיל לתובע בנסיבות העניין וייתכן, כי מטעם זה לא העלה התובע את הטענה.

88. לפי סעיף 15, אין להביא בחשבון תקופת ההתיישנות את התקופה שבה התנהלו הליכים שהסתיימו "אם התובענה נדחתה באופן שלא נבצר מן התובע להגיש תובענה חדשה בשל אותה עלה".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צנני: תיל ער

89. בכל הקשור לתביעה כנגד הנתבעת, תביעת התובע כנגדה הוגשה לראשונה רק במסגרת כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה (הוגש ביום 5/1/11) ואז כבר התיישה (חלפו כמעט שלוש שנים מאז האירוע, שחל לגרסתו, בתחילת שנת 2008). ממילא גם תביעה זו הייתה תלויה ועומדת במשך כשלושה חודשים בלבד, עד שנמחקה ביום 3/4/11 ואין בתוספת הזמן שבו הייתה תלויה ועומדת, כדי להוציאה מגדר ההתיישנות הקצרה שלפי חוק הגנת הפרטיות.

90. לענין התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחית לפגיעה בפרטיות התובע - כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה הוגש ביום 3/12/09, לפני תום תקופת ההתיישנות. כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה הוגש ביום 5/12/10 ובעשה שהוגש, התיישנה לכאורה התביעה (דהיינו: אילו הוגשה התביעה לראשונה ביום 5/12/10, היא הייתה נדחית מחמת התיישנות). בסופו של דבר, התביעה הראשונה נמחקה, כאמור, מחמת אי-תשלום אגרה. האם בנסיבות אלה, יש בהוראות סי' 15 כדי להוציא את התביעה שבסתרת כנגד פרטנר מכלל ההתיישנות? - כאמור, התובע לא טען בענין ואף לא הניח את היסודות העובדתיים הדרושים (כגון מועד האירוע ועל כן, א שאיר הדין בשיא זה לעת שיידרש.

91. אף אם אניח לטובת התובע, כי נוכח הוראת סעיף 15 לחוק ההתיישנות למה אין להביא בחשבון את התקופה בה התנהלו ההליכים בתביעה הראשונה, שתחילתה ביום הגשת כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה (3/12/09), וסופה במחיקת כתב התביעה המתוקן בתביעה הראשונה (החלטת כבי הרשמת מיום 3/4/11) - לא יהיה בכך כדי להזעיל לתובע, שכן על פי הפסיקה, שימוש לרעה בהליכי משפט, לרבות אי-תשלום אגרה, עלול למצוץ הארכת תקופת ההתיישנות מכוח סעיף 15 לחוק ההתיישנות.

לאי-הארכת תקופת ההתיישנות מכוח סעיף 15 בשל שימוש לרעה בהליכי משפט, ראו למשל: עי"א (י-ם) 9277/06 גילה נ' משרד החינוך מיום 20/3/07; עי"ע (ארצץ) 806/06 זעירא נ' אוניברסיטת בר אילן, מיום 25/8/09. ראו גם סיכום וניתוח של כבי השי קינר בתי"א (נתן) 4978/05 מאג'ד נ' מועצה מקומית מג'דל שמש, מיום 7/12/06 סי' 10, 12 ותי"א (חי) - 49204-08-10 המל"ל נ' ברכה מיום 4/12/11 כבי השי נאות-פרי.

92. פרטנר טענה לשימוש לרעה בהליכי משפט בהגשת התביעה החדשה מהטעם שזו הוגשה לאחר שהתביעה הראשונה, שהוגשה סמוך לפני שהתיישנה, נמחקה מחמת אי-תשלום האגרה, ובחלוף תקופת ההתיישנות, ולכוח הסותרת מאדע מהותי ורלבנטי לתביעה על ידי התובע.

93. בנסיבות הענין שילפניס, יש טעם רב בטענה שאין מקום להארכת תקופת ההתיישנות במשך תקופת הזמן שההליכים הקודמים היו תלויים ועומדים, מחמת שימוש לרעה בהליכי משפט. זאת, בשים לב למכסל הנסיבות שלהלן. כתב התביעה המקורי בתביעה הראשונה הוגש כנגד

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

פרטנר כחודש לפני שהתביעה התיישנה. התובע ביקש וקיבל היתר לתקן את כתב התביעה לצורך הוספת הנתבעת כנתבעת נוספת, אך בחר גם לתקן את סכום התביעה ולהעמידו על סך של 1,900,000 ש"ח, סכום, שכיום, לאחר בירור תביעה זו (שהוגשה על מוציאת הסכום), ניתן לומר שהוא מצופה ומבוסס על אדמים של הסותרת עובדות מהותיות מבית המשפט. זאת, תוך שהתובע הגיש בקשה לפטור מאגרה, אף היא מושתתת על טענות שנדחו ע"י בית המשפט בהחלטת המפורטת בעניין. לבסוף, התובע לא שילם את האגרה למרות אורכה שקיבל, הביא למחיקתה והגיש תביעה חדשה תחתיה, בסך של 800,000 ש"ח תוך שבכך הביא למעשה, לחיוב באגרה מוצאת שחשבה לפי הסך של 800,000 ש"ח. זאת, תוך עקיפת התכלית שביסוד תקנה 10 לתקנות האגרות, שנועדה, בין היתר, להרתיע מלכתחילה מהגשת תביעות בסכומים מסוימים. ולבסוף, התביעה שבפני התנהלה תוך הסותרת מידע מהותי מבית המשפט באשר לעסקים של שני בני הזוג והעובדה שלא התגוררו ולא לחו להם עניינים מסוימים.

94. התובע בחר גם שלא להשיב (בכתב התשובה, בתצהיר או בסיכומים) לטענה, כי יש לדחות מחמת התיישנות את התביעה בעולת הרשלנות, ככל שהיא מכוונת לאותו עניין, לאמור: פגיעה בפרטיות כהגדרתה בחוק הגנת הפרטיות, בדרך של מסירת פרטים על המשי של התובע מתוך מאגר המידע של פרטנר על לקוחותיה, לידו אשתו, ללא הסכמתו או תוך הפרת חובת סודיות. לטענת הנתבעת, המעשה או המחלל הנטענים ע"י התובע בעולת הרשלנות, הם אותם מעשים או מחללים להם טוען התובע במסגרת העילה של הפרת חוק הגנת הפרטיות וכך גם הנוק. אין לאפשר עקיפתן של הוראות חוק הגנת הפרטיות המהוות דין ספציפי, באמצעות עולת הרשלנות, שהיא עולת מסגרת כללית. כאמור, התובע לא התייחס לטענה זו ולא נתן לה כל מענה.

95. אני מקבלת טענה זו וקובעת, כי בשם לב לטיבן של הטענות שמעלה התובע ובסיסיות העניין, לא ניתן לעקוף את דין ההתיישנות של העולה הפרטיקולארית לפי חוק הגנת הפרטיות, באמצעות תביעה בעולת הרשלנות. אין מקום לעקוף את קביעת המחוקק בדבר התיישנות קצרה בוק פגיעה בפרטיות, על התכלית שביסודה, באמצעות תביעה בעולת מסגרת, כאשר עילת התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות היא עילת התביעה הרלבנטית הטבעית והספציפית בבסיסית העניין; וכשהבסיס לתביעה בעולת הרשלנות, הוא קיומה של פגיעה בפרטיות כהגדרתה לפי חוק הגנת הפרטיות, ודבר הפרת החובה (ההתרשלנות), נשען על הוראות חוק הגנת הפרטיות.

96. מהי התכלית שביסוד תקופת ההתיישנות הקצרה? - לפי דברי ההסבר להצעת חוק הגנת הפרטיות, תקופת ההתיישנות היא קצרה "מתוך מטרה שתובענות יוגשו תוך זמן קצר יחסית לאחר הפגיעה" (ה'ח 1453 בעמ' 206 מיום 5/5/1980, דברי ההסבר לסי' 14). בסוף, "ניתן להצדיק את תקופת ההתיישנות הקצרה על בסיס העובדה שמדובר בפגיעה רגשית שחווה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צנני: תיל ער

התובע שזכותו לפרטיות נפגעה ועל כן, עקב הקושי שבהערכת הנזק, יש להביא את תביעתו בפני בית המשפט תוך פרק זמן קצר לאחר הפגיעה (א. הלם דיני הגנת הפרטיות (2003) פרק 17 עמ' 303). עוד אני סבורה, כי זהו האיזון שבחר המחוקק לעשות בשים לב להגדרה הרחבה של הפגיעה בפרטיות והסעדים שזו מקנה.

97. לא מצאתי הלכה של בית המשפט העליון בשאלה העומדת לפנינו, בעניינה של העולה לפי חוק הגנת הפרטיות, עיש עמה תקופת התיישנות קצרה מאו בעניינה של עו לה פרטיקולארית אחרת שתקופת התיישנות קצרה בצדה.

קיימת פסיקה רלבנטית של בתי משפט השלום ובתי המשפט המחוזי.

ראו למשל, כב' השי ברקלי בתא (י-ס) 12599/06 פלוני נ' ידיעות תקשורת בע"מ מיום 17/3/2008 בסי 135 לפסק הדין, שם נדחתה התביעה בעו לת הרשלנות, בן היתר מהטעם שיש בכך ניסיון לעקוף את המניעה מלדון בפגיעה בפרטיות בשל התיישנות, מבלי להרחיב בדבר. בפסק הדין בתיא (טבריה) אפנר נ' גורי יבוא והפצה בע"מ, דינים שלום טו 376, שניתן ביום 22/7/99 עיי כב' השי רון שפירא, נדחתה תביעה בעולה של הפרת חובה חקוקה, מהטעם שיש בכך מעום עקיפת ההסדר ההתיישנות המיוחד עקבע בחוק הגנת הפרטיות. מצד שני, ראו עייא (תייא) 1410/93 נוימן נ' לפק יפקד, פיימו (1) 280, 286, שם נדחה ערעור על פסק דין של בית משפט השלום, שחייב את המערערים בתשלום פצויים בעלה של הפרת חובה חקוקה בגין פגיעה בפרטיות, בשעה שהעילה לפי חוק הגנת הפרטיות התיישנה. הערער נדחה בדעת רוב, תוך אימוץ עמדת בית משפט השלום, אך מבלי שדעת הרוב ערכה דין של מעש בסוואה (סי 3א). ראו דעת המיעוט (כבי השי קלינג), שסברה כי משהתיישנה התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות, אין להזדקק לה גם בדרך של הפרת חובה חקוקה.

98. חזד עם זאת, קיימת פסיקה של בית המשפט העליון בעניינים קרובים, שניתן להקיש ממנה לענייננו. כך, מתן למצוא חיזוק ותימוכין לעמדה שאיטה מאפשרת עקיפת תקופת ההתיישנות הקצרה שלפי סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות באמצעות הגשת תביעה בעולה הרשלנות, בפסק הדין עניתן לאחרונה עיי בית המשפט העליון בעייא 8489/12 פלוני נ' פלוני (כבי השי עמית, מתן ביום 29/10/13). בעיין זה, דחה בית המשפט המחוזי על הסף בהעדר עילה, תביעה שהגיש התובע (המערער) כנגד הנתבע (המשיב בערעור), בשל רזמן שהתפתח בין המשיב לבין אשת המערער, ענטען כי בעקבותיו נגרמה למערער נכות נפשית. התביעה הוגשה בעולה הרשלנות. זאת, בשים לב לכך שהמחוקק קבע במפורש כי חוזה נישואין אינו חוזה לצורך העולה של גרם הפרת חוזה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בקובע, כי "יש מצבים בהם העולה הפרטיקולארית על הסייגים, המגבלות וההגנות הקבועים בה, משליכה על האפשרות להחיל במקומה או לצידה את עולות הרשלנות כעולות מסגרת". העולה הפרטיקולארית המתאימה והטבעית לתביעה היא לפי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צוני: תל חי ער

סעיף 62 לפקודת הנזיקין, שבה נקבע במפורש כי לצורך עולה זו חסמים המצרים עיי משואין לא ייחשבו כחווה. "המחוקק מצא אפוא להחריג במפורש את קשר הנישואין מהעוולה של גרם הפרת חוזה, ואין לעקוף את שיקולי המדיניות שהחזו את המחוקק בקובעו את החריג הקבוע בסעיף 62(ב) לפקודת הנזיקין, באמצעות השימוש בעולות הרשלנות".

בענין זה בית המשפט העליון דחה נסיון לעקוף את מגבלותיה של עולה הפרטיקולארית המתאימה לענין (גרם הפרת חוזה), שלא מאפשרות להגיש תביעה בגין גרם הפרת חוזה משואין, באמצעות תביעה בעולות הרשלנות, שלא כוללת מגבלה זו. אני סבורה, כי ההגיון שביסוד הדברים יפה גם לעניננו בשים לב לכך שהמחוקק קבע כי תביעות בעוולה של פגיעה בפרטיות צריך שיוגשו בתוך תקופה קצרה מעם הפגיעה בפרטיות, נוכח הגדרתה הרחבה של הפגיעה בפרטיות, טיבה של הפגיעה והקשים שהיא מעלה בבירור הנזק והפצוי עניתן לפסוק גם בהעדר הוכחת נזק.

99. עוד אציין, כי ענין דומה התערר בפסיקה בשאלה אם ניתן לעקוף את ההגנות הספציפיות הקבועות בסעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, לרבות החסינות המחלטת מפני הגשת תביעות לשון הרע בשל פרסומים פוגעים שנעשו במסגרת הליך משפטי, באמצעות הגשת תביעה בעולות הרשלנות, במקום תביעה בעולה של לשון הרע. בתי המשפט המחוזיים ובתי משפט השלום פסקו באופן עקבי, כי אין לאפשר זאת.

לענין זה ראו:

ת"א (מחוזי-מרכז) 12-01-28-205 הרפז נ' מרחב (מ.נ.פ.) בע"מ מאום 27/4/12, כבי השי קינר, על הניתוח, ההנמקות והפסיקה הנזכרת שם. זוהי גם עמדתי. ראו ת"א (ראשליצ) 988/08 גרון נ' טווילי מאום 19/12/09 וכן, תא"מ (ראשליצ) 11-06-42-50 חזני נ' האפרתי מאום 2/1/14.

100. לטעמי, תקופת ההתיישנות הקצרה היתה חלק בלתי נפרד מההסדר החקיקתי הכולל והשלם שבחוק הגנת הפרטיות וחלק מהמארג שהוא יוצר להגנה על הזכות לפרטיות, על האיזונים והבלמים שנקבעו לה, כשם שההגנות לפי פרק 4 לחוק הגנת הפרטיות, הן חלק ממנה. כאמור, בנסיבות הענין שלפנינו, כאשר הטענת כלפי הנתבעת במסגרת עולות הרשלנות אינן אלא יבוא של הגדרת הפגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות והפניה לעולות הרשלנות לא באה אלא כדי להימלט מתקופת ההתיישנות הקצרה שבחוק, אין מקום לאפשר זאת.

סיכום התביעה באין הפגיעה בפרטיות

101. התביעה בגין פגיעה בפרטיות (בעוולה לפי חוק הגנת הפרטיות או בעולות הרשלנות, לרבות התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחיות), כנגד שתי הנתבעות, נדחית מחמת התיישנות. הפועל היוצא של הדברים הוא, כי התביעה כנגד הנתבעת 2, נדחית.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תל חי צוני: תיל סר

[ביחס לפרטנר נותר עוד לזון באחריותה ברשלנות מחמת שהתרשלה בהכשרה והטמעה של החובה שלא לפגוע בפרטיות הלקוחות בקרב עובדיה, נציגי השירות "מדלת לדלת", לרבות הנתבעת, ובהעדר פיקוח ובקרה הולמים כלפי קבוצה זו של עובדים, כמבאר להלן].

102. סכח התיישנות התביעה בעילה של פגיעה בפרטיות, מתייחד הצורך לזון בשאלה אם התקיימו היסודות להקמת אחריות שילוחית לפרטנר לפגיעה בפרטיות שביצעה הנתבעת. אציין, עם זאת, כי השאלה העיקרית לה צריך להידרש בקביעת אחריות שילוחית, היא האם מדובר במעשה שעשתה הנתבעת תוך כדי עבודתה כמובט של סי 16 לפקודת הנוזיקין - דהיינו: האם מדובר "בביצוע לא מאת של מעשה שהרשה המעביד" (שאז קמה אחריות שילוחית) או "במעשה שעשה העובד למטרות של עצמו ולא לעניין המעביד" (שאז אין למעביד אחריות שילוחית). נראה, כי לפי שיטת התובע עצמו, לא קמה לפרטנר אחריות שילוחית. התובע שולל את טענת הנתבעת כאילו ביצעה בדיקה לצורך בחינת צירופה של גבי אי כמנויה. לורסתה של גבי אי כמפורט לעיל, היא ביקשה מהנתבעת לברר מדוע ולא ביקשה לבדוק אפשרות להצטרף כמנויה של פרטנר. לפי כתב התביעה, הנתבעת פעלה "מסיבות השמורות עימה... ומתוך היכרותה עם אשת התובע... ככל הנראה הנציגה העבירה המידע לאשת התובע לאור בקשת אשת התובע" (סי 7 לכתב התביעה) ועד נטען, כי "במידה והנציגה [מטעם פרטנר] פעלה שלא במסגרת תחום עבודתה, אלא מתוך היכרות עם אשת התובע, אין בה כדי להוריד מאחריותה השילוחית [של פרטנר] שהשאירה גישה למידע בכלל ומידע חסוי ורגיש בפרט, בידי עובדת, שהשתמשה במידע בניגוד גמור לחוק לפסיקה וכפי שעולה מטענות פרטנר בכתב ההגנה המקורי גם בניגוד להנחיותיה" (סי 33 שם).

103. כאן המקום לציין, כי בשים לב לכך שקיבלתי את התביעה כנגד פרטנר בעולת הרשלנות (אחריות ישירה), ופסקתי פיצויים לתובע בגין עגמת הנפש שנגרמה לו, שהיא ראש הנזק היחיד שהוכח עליי, אין משמעות מבחינת התובע לדחייקת תביעתו כנגד פרטנר וכנגד הנתבעת בגין פגיעה בפרטיות (לפי חוק הגנת הפרטיות או מכוח עולת הרשלנות), מחמת התיישנות. ברי, כי בכל מקרה לא יכול היה התובע להיפרע פעמיים על עגמת הנפש שנגרמה לו.

104. עתה אעבור לדין בתביעה כנגד פרטנר בעולת הרשלנות באחריות ישירה, בטענה שברשלנותה אפשרה לנתבעת למסור מידע על התובע תוך פגיעה בפרטיותו בניגוד לדין.

III - התביעה כנגד פרטנר ברשלנות

105. לטענת התובע, פרטנר התרשלה בעצם העסקת הנתבעת, שהייתה מעורבת כבר במקרה קודם של הפרת הפרטיות של הלקוחות; ובכך שמסרה לנתבעת מחשב נייד שכלל מידע פרטי של הלקוחות אותו הוציאה מחוץ לכותלי משרדה של הנתבעת או נקודות השירות שלה, ללא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

הכערה מתאימה לשמירה על הפרטיות וללא פיקוח על השימוש שנעשה עלידה במחשב הנייד. זוהי עלת תביעה עצמאית שונה במהותה ונפרדת מהתביעה בעילה של פגיעה בפרטיות. עילה תביעה זו לא התיישנה, ולא נטען שכך.

106. בבחינת יסודות עוולת הרשלנות לא המודל המסורתי, ששלט בפסיקה עד לאחרונה, יש לבחון קיומה של חובת זהירות מושגית וקונקרטית, קשר סיבתי עובדתי ומשפטי ונוק (מקובל להזכיר את פסקי הדין של כבי השי ברק בע"מ 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו (1) 113 ופ"מ 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113, כאבני היסוד של גישה זו). לפי המודל המסורתי המיל, יש לבחון קודם כל, קיומה של חובה. לאחר מכן, לבחון קיומו של אשם (הפרת חובת הזהירות, דהיינו: התרשלות), קשר סיבתי ונוק. על אף הפסיקה אחרונה של בית המשפט העליון, במקרים המשתייכים ל"ליבת דיני הנזיקין" יש להחיל מודל חדש, מודל "התרשלות תחילה", שלפיו, מתחילים בבחינת ההתרשלות, לאחר מכן בחינם את הקשר הסיבתי ואז בחינים אם קיימים שיקולי מדיניות שבאנם יש לשלל את החובה, באשר שלילת החובה היא ענין חריג בסיטואציות הנמצאות בליבת דיני הנזיקין (פ"מ 4486/11 פלוני נ' פלוני, כבי השי עמ"ת מאוס 15/7/13 לה"פ: הלכת פלוני).

107. מהם המקרים המשתייכים לצורך העניין, לליבת דיני הנזיקין? - כבי השי עמ"ת מבאר, כי "הכוונה לאותם נזקים פיזיים של נזקים ישירים המהווים את חלק הארי של תביעות הנזיקין הנדונות בבתי המשפט, שלגביהם כבר התפתחה מעין חזקת חובה בפסיקה. רופא-חולה, מורה-תלמיד, נותן שירות-לקוח, בעלים ומחזיק במקרקעין וכיו"ב. במקרים מעין אלה, המהווים את מרבית תביעות הנזיקין המתנהלות בבתי המשפט, נתחיל בבחינת ההתרשלות, לאחר מכן בקשר הסיבתי, ובסוף הדרך נבחן אם קיימים שיקולי מדיניות בגינם יש לשלול את החובה (מה שחריג כשלעצמו בסיטואציות הנמצאות בליבת דיני הנזיקין). לא כך לגבי המקרים הנמצאים באזור הגבול או באזור הדמדומים של דיני הנזיקין, כמו נזק נפשי או נזק כלכלי קל, או נזק שגרם לנזקים עקיפים, שאז יש טעם להקדים בחינת חובה לבחינת ההתרשלות. אולם כאמור, דרך המלך במרבית המקרים תהא בחינת ההתרשלות תחילה" (שם, ס' 14).

108. בהתאם למבחנים דלעיל, המקרה שלפנינו אינו מצוי בליבת דיני הנזיקין. אף שמדובר במערכת יחסים של נותן שירות-לקוח, הנוק הנטען מוליכנו למה שמכונה ע"י כבי השי עמ"ת, "אזור הגבול" או "אזור הדמדומים של דיני הנזיקין". [ראו למשל פסק הדין בענין ע"מ 8489/12 פלוני נ' פלוני שהזכרתי בס' 98 לעיל, שעמיס בתביעה ברשלנות שהוגשה כנגד המאהב של אשת התובע לפיצי בן נזק פסיכיאטרי שנגרם לתובע עקב כך. שם קבע השי עמ"ת, בפסק דין עניתן לאחר הלכת פלוני הנ"ל, כי התביעה אינה משתייכת לקטגוריה של

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

המקרים הנופלים בגדר ליבת דיני הנזיקין ולפיכך, בזן את העניין לפי הגישה המסורתית, תוך שקבע, כי במקרה זה, קיימים שיקולים של מדיניות משפטית ששוללים קיומה של חובת זהירות, אף שהנזק ניתן לצפייה כעניין טכני.

109. בעניינינו, עולה מטענת הצדדים, כי למעשה, אין מחלוקת, שפרטנר חבה חובת זהירות כלפי כלל לקוחותיה בנקיטת האמצעים הדרושים על מנת להבטיח את סודיות המידע הנאגר במאגריה ואת השימוש במידע לצורכי העבודה בלבד ועל מנת למנוע דליפת מידע או שימוש לא-מורשה בו. פרטנר חבה גם חובת זהירות קונקרטיית כלפי התובע שלא להעביר מידע שמצוי במאגריה לאחרים, שלא באישורו. פרטנר איתה חולקת על דבר קיומה של חובה כאמור כלפי לקוחותיה וכלפי התובע, טענותיה בסיסמים התמקדו בשני אלה בלבד: פרטנר טענה, כי לא הפרה את חובתה לנקוט אמצעים סבירים למניעת הסיכון, זהירות: לטענת פרטנר, היא לא התרשלה (ומתוך הנחה שקיימת חובה לנקוט אמצעים כאמור); ועוד ובעיקר טענה, כי לא הזכחו יסוד הנזק והקשר הסיבתי בין הנזק לבין ההתרשלות הנטענת (ראו סי' 4 לסיכומים והסיסמים בכללותם).
אני קובעת, אפוא, דבר קיומה של חובת זהירות כאמור.

110. לשאלת ההתרשלות (הפרת החובה) - אני סבורה, כי פרטנר הפרה את חובתה כלפי התובע בכך שלא קיימה הדרכה והטעמה, פיקוח ובקרה מספקים על עובדי "מדלת לדלת" כדוגמת הנתבעת, שמקבלים לידם מחשב נייד לשימוש מחוץ לעבודת השיירות של פרטנר, לרבות הנתבעת בעצמה. הסיטואציה הנ"ל טומנת בחובה סיכון איתרנטטי מוגבר לדליפת מידע או לשימוש לא מורשה במידע, עוד מעבר לסיכון "הרגיל" בקרב עובדים אחרים של פרטנר במרכז השיירות הפרונטאליים והטלפוניים (סיכון שגם למניעתו על פרטנר לקוט אמצעים סבירים). היה על הנתבעת ליתן דעתה לכך, להתייחס לסיטואציה זו באופן מיוחד ומותאם, שונה מההתנהלות ביחס לעובדים האחרים במוקדי השירות הפרונטאליים והטלפוניים, ולקוט אמצעי זהירות שהולמם את הסיכון המוגבר.
כזאת לא נעשה.

111. הזכח מראיותיה של פרטנר, כי לא נתנה דעתה ליצירת מצגות מיוחדים לעובדי "מדלת לדלת" (לרבות הנתבעת), הן במישור ההדרכה וההטמעה והן במישור הפיקוח והבקרה על עבודתם; ומכל מקום, פרטנר לא הציגה את האמצעים שבהם נקטה להפחתת הסיכון המוגבר הטבעי בסביבת העבודה שיצרה בקרב עובדי "מדלת לדלת". פרטנר התרשלה בהעדר מערך של הדרכה והטעמה, פיקוח ובקרה הדוקים ומותאמים, כנדרש, בקרב עובדי "מדלת לדלת" המקבלים לשימוש מחשב נייד שכלל מידע מוגן של הלקוחות.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

112. אכן, הנתבעת הייתה מודעת לנהלים שאסרו על מסירת מאדע למי שאינן בעל המסך או מורשה מטעמו ובכל זאת, שהגה בניגוד להם. בחינן לביכ פרטנר הנתבעת מאשרת, כי איסור זה היה ידוע לה והועברו אליה הסחיות ומאדע בעניין לרבות פרסומים שהועברו לעובדי החברה על חריגות מן הנהלים ופגיעה בפרטיות (עמ' 94 ש" 26-46). אולם אין בכך די כדי למלא את חובת הזהירות שחלה על פרטנר כלפי לקוחותיה וכלפי התובע; ואין בכך כדי לפטור את פרטנר מאחריותה לנוזקים הצפויים כתוצאה מאי נקיטת אמצעי זהירות נאותים כנדרש. היה על פרטנר לצפות בגדר הסביר אפשרות לשימוש לא-מורשה של עובדיה במאדע ותוך חריגה מהאחריותה (והוראת הדין). פרטנר לא הציגה הכשרות הספציפיות שניתנות לעובדי "מדלת לדלת" בכלל, אם היו כאלה, ומתן ההכשרות שקיבלה הנתבעת, בפרט. לא הוצגו גם אמצעי פיקוח ובקרה שמפעילה פרטנר, אם בכלל, על נציגי "מדלת לדלת", לרבות הנתבעת. הכל בשים לב למאוזנות המאפיינת את תפקידם שמתבצע מחוץ לנקודות השירות של פרטנר, שלא תחת עינם הפקוחה של מנהלים בדרגות שונות, מבלי שיש תיעוד לפניות וכו', כשבידם מחשב מיד הסליל מאגר מאדע ביחס ללקוחות.

113. הראיות שהציגה פרטנר בעניין הטעמת החובה לשמור על פרטיות המסכים בקרב עובדיה, הכשרתם של העובדים והפיקוח עליהם, כלליות ותלושות מהמקרה שלפנינו ואין מספקות בלשון המעטה. מה שהוגש והוצג, מלמד יותר מכל, על העדרם של אמצעי זהירות מספיקים לקדם פני הסיכון ולפת מידע ולשימוש לא מורשה בו ע"י עובדי "מדלת לדלת". את יתרה, כך נראה, העדיפה פרטנר להטיל על קלישותן של ראיות התובע להוכחת הנוזקים לתן טען ולהוכחת הקשר הסיבתי, והבקיעים שניבקע בגרסתו בעניין זה. ראיות פרטנר אינן נוגעות לנתבעת או לסוכמי "מדלת לדלת". פרטנר צירפה עמודים על גבי עמודים של ערב-רב של "דוגמאות בלתי ממצות להדרכה ולמודעות במשא אבטחת מאדע, כפי שהופצו בחברה" (מסמכים שכלל לא ברור שהועברו ספציפית לדיעת הנתבעת בעת שעבדה בפרטנר וקודם למקרה, נספח א' לתצהיר פרטנר). זאת, מבלי שנעשה סיווג וקישור או שידך של מסמך כזה או אחר לעניין מסוים. תצהיר פרטנר מפרט רבות, לאורך כשילשה עמודים על פני סעיפים רבים, פעילות שפרטנר מבצעת לשמירה על פרטיות לקוחותיה במרכזי השירות הפרונטאליים והטלפוניים, כגון: תדריך מקצועי של 20 דקות בכל תחילת משמרת (נס' 47), מבחנים מעת לעת (נס' 48), שיטת בקרה באמצעות "לקוח סממי", תצפית ומשוב של עובד בכיר שיושב ליד הנציג במסד השירות, האזנה אקראית לשיחות נציגי השירות בזמן אמת או בדיעבד באמצעות הקלטות (נס' 49) ועוד. כל האמצעים שתוארו התייחסו במפורש לעובדי פרטנר במרכזי השירות הפרונטאליים והטלפוניים ולא לנציגי השירות "מדלת לדלת". התייחסות לעובדי "מדלת לדלת" אין בתצהיר.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

114. חייני של העדה מטעם פרטנר, חזקה את המסקנה שפרטנר הפרה את חובת הזהירות. התברר, כי ביחס לעובדים נציגי "מדלת לדלתי", פרטנר תלויה בדיווח יזום בדיעבד של הנציג, שעליו לעדכן את פניית הלקוח שעשתה אליו, להבדיל מהמצב במרכזי השירות (עמ' 104 ש"י 16-11).
כך העידה:

ת... המערכת כמו שציינתי כאן, יש את הפניות, ככל הנראה לא תועד כי [הנתבעת] לא הספיקה לתעד, כי נציגי דור טו דור אין להם מערכת פניות של נציגי שירות למשל במרכז פרונטלי ואז זה מגיע למערכת, אם לא שמרה את הפניה אין לי תיעוד על זה. רואה רק את הנגיעה.
ש. לקוח ביקש העליתי את הנגיעה, לא טרחתי לתעד. לא בוצעה מכירה ולא תועד במערכת אז לא תראו את זה.
ת. כן. מתפקידה היה לתעד את הנגיעה.

115. לא ברור מזוע בחרה פרטנר להתמקד בתצהירה, דווקא בפעלה בקרב העובדים במרכזי-שירות הפרוטטא לים וטלפוניים ואף ציינה, בס' 62 לתצהיר, כאילו הנתבעת עבדה בנקודת שירות של פרטנר; שעה שברור באופן חד משמעי, שהנתבעת הייתה נציגת שירות "מדלת לדלתי" (ראו גם ד"ח החקירה), ואין עררין על כך. פרטנר לא הציגה ראיות שיש בהן כדי ללמד מהו פועלה להטעמה ולביקורת, ככל שקיים, בקרב עובדי "מדלת לדלתי" ובקרב הנתבעת. החוסר במקרה זה, הוא חוסר שמבסס ומחזק את המסקנה בדבר התרשלות פרטנר ומעיד כאלף עדים על אי-קיומם של אמצעים מספיקים להדרכה, הטמעה ביקורת ופיקוח בקרב עובדי "מדלת לדלתי". על אחת כמה וכמה בהצטרף עזותה של נציגת פרטנר כמצוטט לעיל, כמו גם החוסר הראייתי המפורט להלן.

116. כך, העדה מטעם הנתבעת היא מנהלת קשרי לקוחות מסוף שנת 2008 (האירוע וחקירתו חלו בשליש הראשון של שנת 2008). סראה, כי אין היא בעלת התפקיד המתאימה ביותר ליתן עדות מטעם פרטנר בתיק זה ולכל הפחות, כי לא ניתן להסתפק בעדותה בלבד. היה מקום לצרף מי שבקיא בפרטי המקרה הספציפי מתוך ידיעה אישית ככל שאפשרי הדבר, כגון: ממחלקת אבטחת מידע שביצעו חקירה וערכו את ד"ח החקירה, מי שאחראי על ההדרכות לעובדים וכיוצא ב. פרטנר לא הגישה לביהמ"ש מסמך כלשהו מתיקה האישי של הנתבעת או מסמך אחר המעיד על רשימת ההכשרות והמבחנים שעברה הנתבעת או ההכשרות שמקבלים באופן מיוחד נציגי מכירות "מדלת אל דלתי", ובשים לב לנושא הגנת הפרטיות. דברי העדה מטעם פרטנר בחייני היו כלליים, לא היה בהם כדי לשפוך אור על ההכשרה, ההטעמה והבקרה ביחס לנתבעת ואינם מניחים את הדעת.

ראו למשל הדברים הבאים (עמ' 101, שורות 29-25):

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חי צוני: תיל סר

ש. איזה תדריכים עברה הנתבעת מתי שנתנו לה הרשאה להוציא מחשב מהחברה. באופן ספציפי.
 ת. בגדול היא עוברת תדריכים כל יום. שקיבלה את המחשב הנייד, יש הסבר על קבלת תפקיד.
 ש. יש לך אסמכתא שהיא עברה תהליך זה.
 ת לא חתומה. יש נהלים. אם עברה על מערכות מלאות לא צריכה להחתיים אותה על מערכות מצומצמות.

117. סכח האמור, לא מצאתי צורך לזון בטענת התובע, שלא היה מקום להעסיק את הנתבעת בתפקיד נוסף פגיעה קודמת בפרטיות לקוח אחר, בשנת 2006, כעצתיים קודם לאירוע הנדון. ספק בעיני אם האירוע הקודם, שהיט אירוע ראשון של פגיעה בפרטיות, שבו התוודתה הנתבעת מעצמה על ההפרה נלהבדיל מגילוייה של ההפרה בשל תלונה או עקב חקירה של פרטנר כפי שהיה במקרה זה, מצדיק תוצאה של אי-העסקתה או שהוא זרר אחריו קביעה בדבר התרשלות של פרטנר בעצם העסקתה של הנתבעת. ההתרשלות היא בהעדר הפיקוח, שיייתכן שבשל אירועי העבר, מוצדק שיהא אף קפדני יותר ביחס לנתבעת, בהשוואה לציוגי שירות "מד לת לדלתי" אחרים. אולם מכיוון שלא הוצג הטמעה, פיקוח ובקרה נאותים לציוגי שירות "מדלת לדלתי" בכלל, מתייחרת השאלה אם אל נלו היה, מספיקים ביחס לנתבעת.

118. מכאן, לסוגיית הנזק והקשר הסיבתי.

IV- הנזק והקשר הסיבתי

119. לטענת פרטנר, אין קשר סיבתי בין האירוע לבין הנזקים הנטענים: התובע ואשתו לא החלו בהליכי גירושין מיד לאחר האירוע, כפי שטוען התובע ולמעשה, כלל לא התגרשו; בסוף, יחסי בני הזוג היו ירודים עוד טרם האירוע ואין קשר סיבתי בין האירוע לבין התוצאות הנטענות. יתרה מכך, אף אם היה קשר סיבתי הוא נותק מעני טעמאם: ראשית, פרטנר העסק טדעו לגבי אי באמצעות בידור שערכה בחברת הזט (שלא נתבעה); ושנית, לא ראיות התובע, התובע חזה בקשתה של אשתו לחזור לחיים משותפים.

כמו כן, כלל לא הוכח נזק וההליך כולו אינו אלא שימוש לרעה בהליכי משפט. בני הזוג לא התגרשו ועולה מהראיות, כי קימו יחסי משפחה רגילים. הם מתגוררים יחדיו, התובע מעלם לא עזב את הבית ונולדו להם עוד עני ילדים.

לבסוף, טעה כי אין לפסוק במקרה זה פצוי על דרך האומדנא, אלא חובה על התובע להוכיח את נזקיו.

120. אני מקבלת את טענתה של פרטנר, כי הנזק הנטען לא הוכח ובחלקו המשמעותי, אף נסתר מן הראיות (על כך אפרט בהמשך). יחד עם זאת, הוכחה להנחת דעתי, עוגמת נפש שקשורה בקשר סיבתי לאירוע. אתחיל דווקא בראש נזק זה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל ויצוני: תיל ער

פיצוי בגין עוגמת נפש

121. אשר לקשר הסיבתי העובדתי - המבחן המקובל לעניין זה הוא מבחן האלמלא. האם לולא הפרת החובה, לא היה הנזק נגרם. פרטנר הפרה את חובת הזהירות בכך שלא נקטה אמצעים סבירים על מנת למנוע את הסיכון שיצרה לדליפת מידע או לעשיית שימוש לא מורשה בו. כלשונם של כבי השי ברק בעמיק ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש: "הפרת החובה היא הסיבה העובדתית לקרות הנזק, שכן - לולא הזפרה החובה, ואילו נקטו אמצעי הזהירות הראויים - הסיכוי כי הנזק היה נמנע, גדול מהסיכוי שהנזק היה מתרחש בלאו הכי" (סי' 22 לפסק הדין).

122. אני סבורה, כי נקיסת אמצעי הדרכה הטמעה פיקוח ובקרה מיוחדים על עובדי "מדלת לדלת" שמקבלים לדס מחשב נייד שכולל מידע פרטי של המצויים, הייתה יצרת מציאות או סביבת עבודה שבמסגרתה סביר יותר להניח שהנתבעת הייתה נמצעת ממסירת המידע שלא בהרשאתו של התובע או שלא היה ביזה לעשות כן. מעבר לכך, שוכנעתי, כי עובדתית מסירת הפרטים גרמה לגבי אי לחשוד, כי התובע בגד בה ולהטיח בו את הדברים. זאת, גם אם אניח שפרט זה הצטרף לפרטים אחרים שנצברו אצל גבי אי או שאספה כתוצאה מהחקירה שעשתה לאחר קבלת המידע, כמו גם העבודה שהתובע הסתיר מאשתו את דבר פתיחת העסק עם הגבי סי. אזכיר, כי לגרסת הנתבעת, מייד עם צפייתה במסך המחשב ולסכח הפרטים שראתה שם, גבי אי יצאה מהחדר והתפרצה כלפי התובע בקריאות "בוגד", מה שמעיד על קשר עובדתי ישיר בין הדברים. לגרסת הנתבעת, הילדים של בני הזוג היו בבית, יוצאים ומכנסים לחדר העבודה. לכן, גם סביר שהילדים היו עדים לסיטואציה, כפי שטענו התובע ואשתו, ומבוכתו של התובע הייתה רבה.

123. אשר לקשר הסיבתי המשפטי - המבחן המקובל לקשר סיבתי בעולת הרשלנות הוא מבחן הצפיות. דרושה צפיות של סוג הנזק והיקפו כמו גם של הליך גרימתו בסובן של סוג התהליך והתרחשותו בקווים כלליים (ראו ע"א 4486/11 פלומי הנ"ל בסי' 40). אני סבורה, כי הנתבעת בהתרשלותה, גרמה נזק שהוא ממין הנזקים העלולים לבוא באורח טבעי במהלכם הרגיל של הדברים כתוצאה של הפרת החובה לקוט אמצעי זהירות סבירים למניעת הסיכון לדליפת מידע או שימוש לרעה במידע וליצירת סביבת עבודה מבוקרת ומפוקחת. צפי שימסירת פרטים חסויים לאדם אחר (שהישה תוצאה ישירה מסתברת וסבירה של הפרת החובה) שלא בהסכמתו ושלא בידיעתו של בעל המידע, תגרום לפתיחת "תיבת פנדורה", לעימות לא-נעים ולטלטלה משפחתית (טלטלה חברתית או אחרת, לפי העניין) ולכן בגין העימות או הביזר שגדרשו, שהם כשלעצמם עלולים להיות אירועים קשים וגם אם בתום הביזר ישובו החיים למסלולם. צפוי שכן ביחס לכל משפחה סבירה ואין זה עניין מיוחד למשפחתו של הנתבע, על המאפיינים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

שלה או ההיסטוריה של יחסי בני הזוג; ואף בא לה כדי לשלל קיומו של קשר סיבתי לנוק בו עסקין. טלטלה נגרמה בפועל בחיים המשפחתיים של התובע. שוכנעתי בקיומה למכח מסירת המאדע וכתוצאה ממנו לפחת לפרק זמן מסוים, גם אם מצאתי שהתובע הפריז בתיאור מידת הנזקים האחרים שתבע ולא אמר את כל האמת ביחס לנזקים אלה. התביעה בראש נזק זה צטעה וסבירה, משקפת פצוי סביר בגן האירוע הראשתי שבו הסאחה גבי אי בתובע שהוא "בוגד" כשהילדים בבית והצורך עוצר להסביר ולהצטדק בנסיבות כאלה; ואיננה מעוררת שאלות של מדיניות משפטית העוללת קשר סיבתי במסגרת בחינת הקשר הסיבתי המשפטי, ריחוק הנזק, אשם תורם, ניתוק הקשר הסיבתי וכדצ"ב. נוכח האמור, אני מצאת לפסוק לתובע את מלוא הסכום שתבע בראש נזק זה, בסך של 30,000 ₪.

הנזקים האחרים

124. כאמור, אני מקבלת את טענות פרטנר כי הנזקים הנטענים לא הזכחו (למעט עוגמת נפש, כאמור לעיל). לפיכך, בעייתים של אלה התייתר הצורך לדון בטעה להעדר קשר סיבתי, מיתוקד וכדצ"ב.

125. בכתב התביעה מצה התובע שורה ארוכה של סכומי פיצויים מצטברים. בסיסמיו, ביקש התובע כי בית המשפט יעריך את הנזקים בין היתר, על דרך האומדנא נוכח הקושי בהוכחת נזקי באומרו כי "התובע עשה כל שלאל ידו על מנת לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליו ולהביא נתונים עובדתיים שניתן היה להביאם באופן סביר להוכחת הנזקים בדמות פירוק התא המשפחתי, פינוי דירת המגורים, הפרידה מילדיו ובכלל זה הסדרי הראיה, תשלום המזונות ההוצאות ושכ"ט עו"ד, המשבר הנפשי הקשה והכאב שלוה את התובע וקריסת העסק שביקש להקים ובמהלך כל התקופה הסתובב כאילו אות קין טבועה על מצחו" (ש' 22 לסיסמים).

126. בסיכומים נמנע ביכ התובע מלטעון שמסירת המידע גרמה לגירושין; והסתפק בטענה שגרמה, בק היתר, לנקיטת הליכב גירושין למעבר להתגרר בבית ההורים, לפירוק התא המשפחתי ולהרס חייו של התובע (ראו סי' 1 לסיכומים וסי' 22).

127. חשוב להדגיש, עם זאת, כי בכתב התביעה שהגיש התובע ובתצהיר העדות הראשית מטעמו, חזר וציין לא-אחת, כי מסירת המידע הביאה לגירושין, על אף שכאמור, בני הזוג לא התגרשו. כבר בעדותו של התובע בפני בית המשפט בהליך הראשון בק.מ.מ.אום 31/3/10 (ג/3) התובע נשאל עיי כב השופטת האם היום הם גרשים והשיב "אסננו פרודים כבר שנתיים וחצי. היה תאריך לגט והיא לא רצתה לחתום כי היא פתאום שינתה דברים" (עמ' 3 ש' 21-23). יחד עם זאת, בכתב התביעה שהוגש מחדש בתיק זה, ובתצהיר העדות הראשית מאום 18/3/12 טען, כי מסירת המידע גרמה לנזקים בלתי הפיכים "בדמות גירושין...". (ראו למשל סי' 33, שם נטען

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 50

הדבר פעמיים). יש בכך כדי לרוע ממהימנות גרסתו של התובע בענין נזקיו הנטענים. חזאי בהצטרף הפרטים האחרים שבגינם שיהתובע הסתיר מבית המשפט ומהנתבעות, בן היתר, גם בטעה בלתי מתקבלת על הדעת, שמדובר בעניינים פרטיים שאינם מעניינם של אף אחד ולא של הנתבעות וראו סי 50 לעיל.

128. גם טענת התובע כי מסירת המדע גרמה לפירוק התא המשפחתי מבלי שהתגרשו, לא הוכחה ואף נסתרה מן הראיות. לא הוכח להנחת דעתי וברמה הדרושה במשפט האזרחי, כי התובע עבר להתגורר בבית אמו ובמשך שנים כנטען, עד חודשים ספורים טרם שהעידו בפניו. כאמור, מעדות חברו של התובע עלה כי ביקר אותו בקביעות באקראי בבית המשפחה ולא בבית הוריו. עדות אמו של התובע בענין זה, הייתה מוגמתית ולא משכנעת וראו סי 52 לעיל. יתר על כן, ודי בכך על מצת שהתביעה בראש נזק זה תיזחה, הוכח, כי לפחות לעת מתן עדותם, בני הזוג מטהלים חיי משפחה תקינים והם חיים יחדיו תחת אותה קורת גג. דהיינו: התא המשפחתי לא התפרק. יתר על כן, במהלך ניהול ההליכים כאמור נבטרו חזרו לשיטתם להתגורר יחדיו, סלדו להם עוד שני ילדים והתובע פתח עסק עבור אשתו כבר באוגוסט 2011. פרטים, שהתובע לא מצא לכך לצורך במסגרת הגשת הראיות.

129. טכח כל האמור, התרשמתי באופן בלתי אמצעי וחד-משמעי מן הראיות שבאו בפני כי התובע לא מסר את מלא האמת, הסתיר מבית המשפט את המצב המשפחתי לאשורו כמפורט לעיל, הקפיד להסתיר התפתחויות שיש בהם כדי להעיד לכל הפחות על שקום חיו, והעצים את הפגיעה והנזק שנגרמו לטענתו בשל מסירת המדע, בין בניסיון לבסס את התביעה ולשרת את מטרתו ובין מתוך ענח היה לו (ואפשר שגם לזונתו) להטיל את האשם אל כתפם של אחרים ולא להסתכל על התסה לתם בביתם פנימה.

130. למען הסדר הטוב אתיחס להלן לראש הנזק כפי שהופיעו בתביעה.

131. **התביעה לפיצוי בסך של 220,000 ש"ח בגין כספי מזונות והוצאות ראשוניות שהוציא התובע לייצוג בענין הגירושין** - אני זחה את התביעה בראש נזק זה. למעשה, אף שהענין נמנה ברשימת הנזקים המצוטטת לעיל, התביעה נזחה, באשר איננה נזכרת כלל בגוף הסיכומים, לא הוקדש לה דיון ובית המשפט התבקש לפסוק פיצוי על דרך האומדנא ולא על פי ההוצאות הנטענות. אין זה ראש נזק שהאומדנא יפה לו, אלא ראש נזק מהסוג שיש להוכיחו בראיות. הנזק לא הוכח. התביעה הזגה על יסוד תחשיב שנעשה לפי תשלום מזונות בסך של 4,500 ש"ח לחודש עפסק כנגד התובע בהעדר התייצבות על ידי בית המשפט לענייני משפחה (נספח ה' לתצהיר התובע מיום 28/6/10) ועד להגיעם של הילדים לגיל 18 (בסך של 396,000 ש"ח קרן) והועמד לצרכי אגרה על סך של 220,000 ש"ח. אלא שהתברר, כאמור, כי התובע וגבי אי לא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

התגורשו כלל גם לפי גרסתם, נכון למועד שהעידו, הם חיים יחדיו עם ילדיהם (לרבות עוד שני ילדים שנולדו להם בתקופת ניהול ההליכים), כך שברור שאין מקום לתחשיב עד היצע הילדים לאיל 18. ממילא לא הוכח תשלום המזונות גם בתקופה שבה חיו בני הזוג בנפרד כנטען. יתר על כן, בתצהיר המשלים התובע טען שפתח עבורה את העסק במקום לשלם מזונות. לא הוכחה גם עלת ההשקעה בעסק.

132. **התביעה לפיצוי בסך של 400,000 ₪ בגין הפרת חוק הגנת הפרטיות ופגיעה בפרטיות עבור כל הנזקים שפורטו בכתב התביעה.** כאמור, התביעה באן פגיעה בפרטיות התישנה ודינה שתדחה מטעם זה. מעבר לכך, הפיצוי הדרוש הוא עבור כל הנזקים שפורטו בכתב התביעה. דהיינו: פיצוי שחולף לפיצויים האחרים שנתבעו במצטבר, ללא כל הנמקה ויסוד משפטי ומבלי שהוכחו הנזקים (למעט עוגמת נפש כאמור לעיל). מכל האמור, התביעה בראש נזק זה, נדחית.

133. **תביעה לפיצוי בסך של 50,000 ₪ פיצוי ללא הוכחת נזק, בגין הפרת חוק איסור לשון הרע.** התובע ויתר על התביעה בעילה של חוק איסור לשון הרע. פיצוי זה אינו נמנה גם ברשימה הסופית של הפיצויים שנדרשו כמצוטט לעיל מתוך הסיכומים. בצדק עשה כן התובע לא הוכח קיומו של פרסום משמעותי במובנו של חוק איסור לשון הרע ולא הוכח שהתקיימו היסודות לקיומו העולה. המידע שנמסר, כשלעצמו, היה נכון ואינו משמעותי. הנתבעות לא מסרו לגבי אי מידע שלפיו התובע בגד בה וגם לא מסרו דבר ביחס לטיבו של העסק שביקש לפתוח עם גבי סי. זו הייתה מסקנתה שלה. התביעה בראש נזק זה, נדחית.

134. **תביעה לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בגין פגיעה בהזדמנות העסקית להקים עסק לעיסוי עם גבי סי.** התובע טען, כי הפגיעה בפרטיות תוך הפרת ההסכמים, הביאו לפגיעה בהזדמנות עסקית שהתבטאה בפגיעה בהכנסתו העתידית והצפייה מהעסק שביקש להקים עם הגבי סי (נזק שנוכח גם בתביעה בראש הנזק האחרים/בעלות האחרות). לא הוצג שמץ של תשתית ראייתית להוכחת גובה הנזק הנטען ולא ברור כיצד מקבע והועמד על סך של 50,000 ₪. התובע מפנה לתדריך רשות המס לעף מסכני ספא לשנת 2006 (נספח חי לתצהיר). זה אינו מבסס את הנזק הנטען. לא הובאה ראיה כשלהי, בדרוש, ביחס לעסק הספציפי. מדובר בעסק שהיה בחיתוליו (אם בכלל קם). לא הוגשה ולו קבלה אחת או כל ראיה אחרת לכך שקם בפועל. לפי גרסת גבי סי התקיים לכל היותר כ- 3 שבועות ברמת פעילות נמוכה. לא הוגשה תוכנית עסקית או חווייך ריחף להערכת הרווחים שנמנע. די בכך כדי לדחות את התביעה בראש נזק זה. מעבר לכך, הקשר הסיבתי לנזק, לא הוכח. כאמור, המידע שנמסר הוא מספר הטלפון בלבד וכל השאר, הוא מסקנה שהסיקה גבי אי מחקירתה העצמאית ונסיבת שתות, מסקנה שגבי אי מסכימה שהסיקה בטעות. התביעה בראש נזק זה נדחית.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חיצוני: תיל 57

135. תביעה לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בעולות הרשלנות, "בגין האסון והחורבן שהביאה עליו התרשלות הנתבעות". עוב, התובע נוקט הגדרה כללית וערטילאית, שכוללת את כל הנזקים שכבר נתבע בוינס פיצוי בראשי הנזק האחרים ולא הזכיה, למעט ראש הנזק של עוגמת נפש, כאמור. התביעה בראש נזק זה נדחית.

136. תביעה לפיצוי בסך של 30,000 ₪ בגין הטורדה, הטרחה, ההתרגשות, הכאב, הסבל ועוגמת הנפש שגרמו לו הנתבעות. זהו ראש הנזק היחיד שהזכיר כאמור, להנחת דעתי ומצאתי לנכון לפסוק לתובע את מלוא הסכום שתבע בראש נזק זה.

IIIV- סיכום

137. אני זדחה את התביעה כנגד התבעת כמו גם את התביעה כנגד פרטנר באחריות שילוחית למעשי הנתבעת, מחמת התיישנות.

התביעה כנגד פרטנר בעולה של רשלנות (רשלנות ישירה), מתקבלת בחלק קטן ממנה, בגין ראש הנזק של עוגמת נפש בלבד. הנזקים האחרים שנתבעו, לא הזכיר ואף הזכיר, ולא הזכיר קיומו של קשר סיבתי בינם לבין ההתרשלות והתביעה במק, נדחית. בגין עוגמת נפש אני מחייבת את פרטנר לשלם לתובע סך של 30,000 ₪, הוא הסכום שתבע בראש נזק זה, בצירוף הייה וריבית כדך מאוס הגשת התביעה.

138. לענין הוצאות ושמיט -

אני מחייבת את פרטנר לשלם לתובע החזר יחסי של האגרה. מעבר לכך, לא מצאתי לפסוק לזכות התובע שמיט עייד. זאת, בשל הסכום שנפסק (30,000 ₪) ביחס לסכום שנתבע (800,000 ₪); ובשל התנהלות התובע, שהסתיר מבית המשפט ומהנתבעת מידע מהותי שרלבנטי לתביעה, אשר נחשף רק בשל חקירה ודרישה שביצעו הנתבעת, ועל מנת להביע את מורת הרוח וההסתייגות של בית המשפט מכך.

139. אשר לתביעה כנגד הנתבעת, שנדחתה - אני פוסקת שמיט לטובת הנתבעת, שהתביעה כנגדה נדחתה מחמת התיישנות, שכן ביסוד הדברים עמדת התשלחה של הנתבעת המהווה פגיעה בפרטיות. בהקשר זה אציין עוד כי הנתבעת לא הקלה על הדיון לנוכח טענתה בדבר הסכמה כביכול של התובע למסירת המידע והעזר פגיעה בפרטיות. לא מצאתי לפסוק הוצאות מהטעמים המיל, אף שלא נעלם מעיני כי התביעה הוגשה בסכום גבוה ללא הצדקה, סכום שיש בו להטיל צל כבד על חיינו של הנתבעת שהיא אשה צעירה בתחילת חיה והיא נאלצה להשקיע משאבים בנסאלת ייצוג ותשלום שמיט שבודאי נקבע בשים לב לסכום התביעה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-05-8238 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ ואח'

תיל חי צנני: תיל סר

נוסח זה הוא נוסח שהותר לפרסום.

העתק נוסח זה יועבר אף הוא לצדדים.

ניתן היום, כ"ג אדר ב תשע"ד, 25 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

יעל הלר, שופטת